40. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM Ára: 3,– Ft 1984. JANUÁR 19.

Várnai György rajza

AZ ÉGI KÁVÉHÁZBAN

– Negyvenötben alapítottam én egy vicclapot... Mondd, Pali, lett abból valami?

GÁBOR ANDORRA EMLÉKEZÜNK A 8–9. OLDALON

mondjuk a magunkét

– Az asszony nem hitte el, hogy ma csak gyári kenyeret kaptam . .

Megint változnak a méretek

Tavaly június 2-án szellőztettem e hasábokon azt, hogy méreteink eltérnek a KGST-szabványoktól: míg másutt a 6×4-es rendszert alkalmazzák, nálunk a 6×6-ost. Emlékeztetőül: ezek a ruházati cikkek méretei, a 6×4-es rendszerben a testmagasság 6, a derék-csípő-mellbőség 4 centivel emelkedik számonként. Ilyen méretű holmikat küldünk külföldre (nemcsak KGST-országokba), ugyanakkor a hazai piacra a 6×6-os rendszert alkalmazzuk, ebben a növekedés széltében-hosszában 6 centi. Ez a szakemberek szerint azért van így, mert a hazai vevők körében jobban növekszik a bőség, mint tőlünk akár keletre, akár nyugatra. Az említett írásban megkérdőjeleztem ezt az álláspontot, mert láttam már testeset és még testesebbet exportvevőink között is, no meg nálunk sem mindenki erős csípőben, derékban vagy akár mellben. A 6×6-os létét ugyanakkor úgy értékeltem, hogy ez is bizonyítja, hogy nem kell minden részletkérdésben igazodni.

És most azt tudtam meg egy minisztériumi nyilatkozatból, hogy a mi 6×6-os rendszerünket felváltják a 6×4-essel, azaz a jövőben igazodunk a többiekhez. Az új szabványon már dolgoznak és amikor életbelép, kizárólagos rendszer lesz a 6×4-es, igaz, korszerűsítve. Nyilván megértik, hogy kíváncsi voltam, mi történhetett, hogy bár több szakemberünk megmagyarázta, miért felel meg a mi sajátosságainknak a 6×6-os, mégis át kell állni a 6×4-esre. Megtudtam, hogy nem volt semmilyen nemzetközi értekezlet, amelyen ezt elhatározták volna, nem is szólták ide, az előbb használt „kell" tehát nem a legpontosabb kifejezés. Még arról sincsen szó, hogy az idei évre elhatározott árintézkedések nyomán annyival több sovány emberre számítanak, hogy emiatt át kell alakítani az egész méretrendszert. Az igazi ok kinosabb: a 6×6-os nem vált be. Ez a többi között úgy derült ki, hogy a Szabványügyi Hivatal kezdeményezésére szakmai vitát rendeztek és itt megszólaltak azok a szakemberek, akik nem tartják megfelelőnek a 6×6-ost. Hogy hol voltak idáig? Lehet, hogy ők már korábban megmondták, hogy „nincs tipikusan magyar testalkat", de akkor nem hallgattak rájuk.

Mint ahogy – akármilyen kényes az ügy, ne hallgassunk róla, annál is inkább ne, mert a Figyelő című lap már korábban megírta – a szakemberek jelentős része szerint sem a 6×4-es, sem a 6×6-os nem jó. Illetve a 6×4-es és a 6×6-os már attól is jobb lehetne, ha tényleg 6×4-es vagy 6×6-os lenne, de a KERMI vizsgálata szerint a feltüntetett és a tényleges méretek csak a ruhák 60–70 százalékánál egyeznek. És hiába jó a méret papíron, ha a ruha lötyög vagy túl feszes. A közgazdasági hetilap még olyan szélsőséges nézetnek is hangot adott – szabászok véleményére hivatkozva –, hogy a leghelyesebb lenne egyetlen számot alkalmazni, pl. 42-es vagy 48-as. Mondanom sem kell, hogy ezt a nézetet a többség visszautasította, mert – idézet a cikkből – „a felülvizsgálat helyes, de a rendszer lényege marad" – az egy szám pedig visszatérést jelentene a múlthoz, a mostani méretrendszer előtti méretrendszerhez, ami 1976-ig volt érvényben. Laikusként ehhez csak annyit teszek hozzá, hogy mintha azok a 76 előtti méretek nem szorítottak volna annyira . . .

Földi Iván

Mutatványosok

Megszűntek a járások: egyszerűbb lett, áttekinthetőbb a közigazgatás, könnyebb az ügyét-baját intézni kívánó állampolgár dolga. Községi és megyei igazgatás között nincs szükség már közbülső szervre, hiszen a községi-nagyközségi tanácsok *már annyira erősek, izmosak, felkészültek*, hogy önállóan is meg tudják oldani feladataikat.

Többi társával együtt megszűnt a monori járás is. Ezentúl ugyanazt a 16 falut úgy nevezik: Monor nagyközség vonzáskörzete. Monor többé nem járási székhely, hanem nagyközségkörnyék-központ. Kicsit döcögősebb kimondani, de majdcsak megszokjuk. Megtanuljuk ezeket az új elnevezéseket, még akkor is, ha tudjuk, hogy enyhén szólva nem pontosak. Hogy a példánál maradjak: gyakorlatból tudom, hogy a Monor vonzáskörzetébe sorolt faluk zömét a közigazgatási kényszeren kívül semmi sem vonzotta Monorhoz. Ezek Pesthez kötődnek, Pesthez tapadnak, oda járnak dolgozni, bevásárolni, művelődni. Nehéz megérteni, hogy az ország legnépesebb falujának, a Pesttel összenőtt Vecsésnek a polgárai miért járjanak bármely ügyben is Monorra instanciázni?

Miért kellenek ezek a városkörnyék-központok, nagyközségkörnyék-központok? Mert ugye a helyi tanácsok *mégsem annyira erősek, izmosak, felkészültek*, hogy mindent önállóan intézzenek . . .

Az élet azért tagadhatatlanul egyszerűbb lesz. Ha például Péteriben egy polgárnak kifogása van az adója ellen, csak ír egy fellebbezést a *Monor városi jogú nagyközségi közös tanács végrehajtó bizottsága pénzügyi, gazdálkodási és fejlesztési osztálya adócsoportjának* címezve . . . Akinek egy ilyen hosszú titulus leírása sem veszi el a kedvét a fellebbezéstől, az már méltányosságból is megérdemli, hogy csökkentsék közterheit!

Egyébként valóban egyszerűbb lesz az élet. Olvasom a Pest megyei Hírlapban, milyen nagy fontosságú ügyekben dönthetnek ezentúl a helyi tanácsok. Például önállóan megállapíthatják a bölcsődék nyitvatartás idejét. Elrendelhetik a társadalmi növényvédelmi védekezést. Engedélyezhetik népművészeti vásár tartását. Felügyeletet gyakorolnak a társastánctanítás felett. Gyakorolják a mutatványosok igazgatásával kapcsolatos jogköröket.

Aggódni kezdek: mi marad akkor szegény nagyközségkörnyék-központoknak? Bizony-bizony alig valami: elvégzik az egyesületek felügyeletének teendőit; ellátják a sajtórendészeti feladatokat . . .

Itt megakadtam: mi az a sajtórendészet? Kerestem az Értelmező Szótárban, a sajtóper és sajtószabadság között, de nem találtam.

Biztonság kedvéért sietve kijelentem: én az új közigazgatási átszervezéssel a legteljesebb mértékben egyetértek. Minden így tökéletes, ahogy lett. Azért pedig külön is hálás szívvel rebegek köszönetet, hogy a sajtót egy fokkal magasabbról igazgatják, mint a mutatványosokat.

Radványi Barna

HARCOLUNK AZ ALKOHOLIZMUS ELLEN

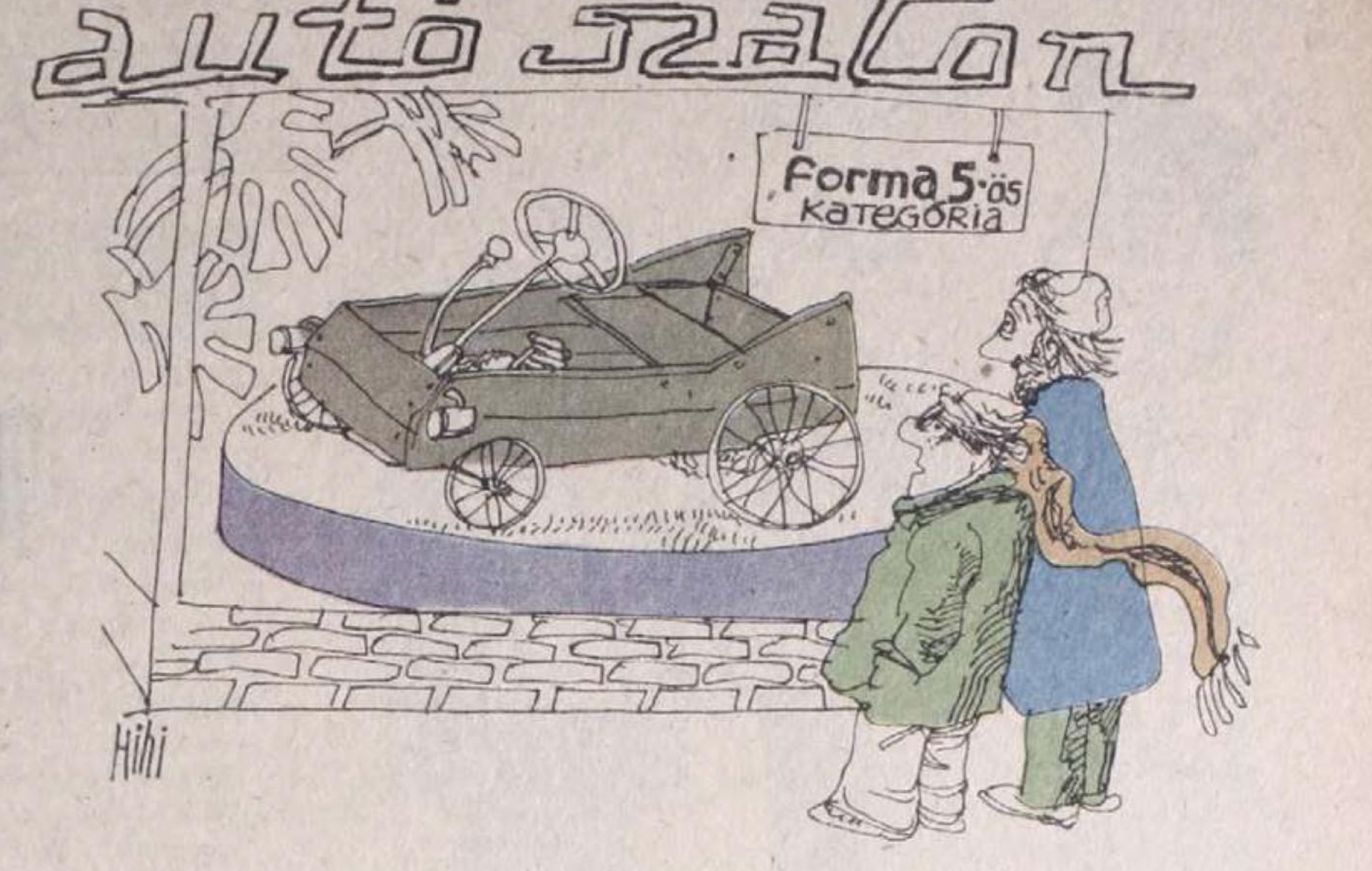
– Fiúk! Most jön a nagyágyú!

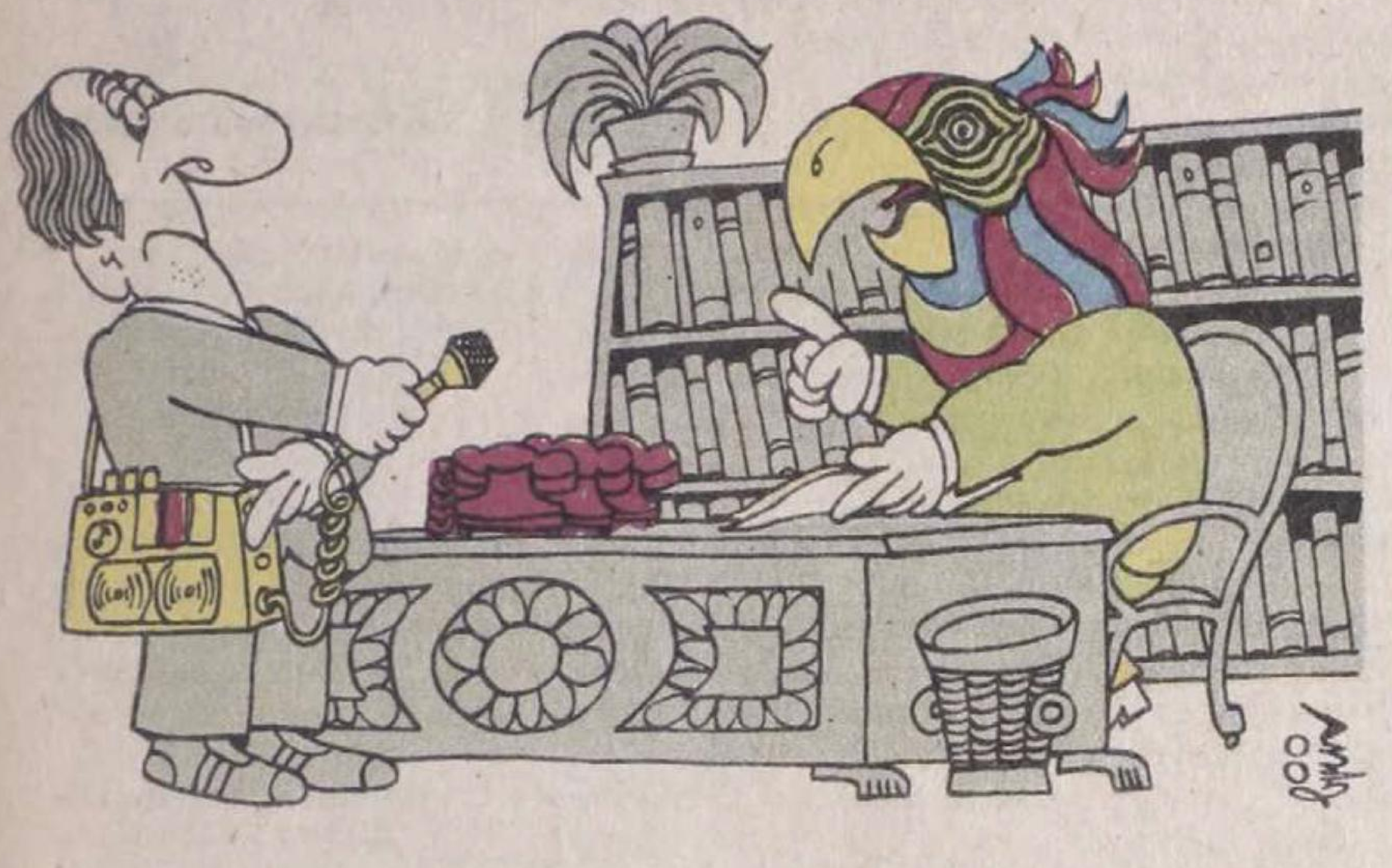
Ma és most...

– És adj nekem végre telefont, hogy a földiekkel is tudjak beszélgetni!

REÁLIS VÁGYAK

– Ez egy nehéz év lesz... ez egy nehéz év lesz... ez egy...

JANUÁRI JEREMIÁDA

– A beutalók ára meg 24%-kal nő... hát üdüljenek a gazdagok!

KÜLPOLITIKAI RIPORTUNK

A legfőbb parancsnokság engedélyével 910-ben sikerült bejutnunk Augsburgba, ahol a magyar csapatok győztes csatát vívtak az egyesült bajor, frank és az alemann seregek ellen. A város nyugodtnak látszott, de az utcákon még ott voltak a barikádok, s a katonák állandóan megállították a gépkocsikat.

— Önök bajorok? — kérdezte egy magyar katona, mellemnek szegezve a nyilát.

— Nem. Kalandozó magyar humoristák vagyunk. A Ludas Matyi megbízásából jöttünk. Riportot szeretnénk készíteni.

— Mehetnek — mondta a katona. — De legyenek nagyon óvatosak. Arnulf bajor herceget legyőztük, de Arnulf bajor herceg bajor szövetséges ellenfelei még mindig itt bujkálnak a városban és nem hajlandók betartani a tűzszünetet.

— Mikor kötötték meg a tűzszünetet?

— Három perce. Éppen ezért siessenek. Ha elkezdődik a nyilzápor, nyissák ki az ernyőjüket.

*

912-ben újra sikerült eljutnunk a térségbe. Arnulf bajor herceg engedélyével, aki az Inn mellett vereséget mért a magyar csapatokra. A herceghez nagyon nehéz volt bejutni. Sátrát seregnyi harcos őrizte, de amikor meglátták terepjáró Trabantunkat, keresztet vetettek, pedig még nem is vették fel a kereszténységet.

Arnulf barátságosan fogadta riporter csoportunkat. Gyönyörű nőkkel kínált meg minket, akiket a legutóbbi hadjáratán ejtett foglyul.

— Magyar újságírók vagyunk.

— Paris Match? Stern? New Times?

— Nem. Ludas Matyi. Azt szeretnénk megkérdezni öntől, hogy mi a véleménye a magyarokról?

— A lehető legjobb. Paprika, tsárdás, nyereg alatt puhított hús. És kitűnő harcosok. Szükségem van rájuk. Le kell győznöm néhány ellenségemet. Néhány herceget. Tudja, hercegből is megárt a sok.

— Nemrégiben még harcolt a magyarok ellen.

— Így akarta a sors és a FIFA. Ez adta az ötletet ahhoz, hogy leszerződtessek néhány aranylovú magyar fiút, akik majd segítenek nekem Konrád király elleni harcomban, aki egyedül akarja képviselni a bajorokat és be akarja kebelezni Ciszbajorországot.

*

917-ben Konrád király Arnulf ellen vonult. Azonnal úgy döntöttünk, helyszíni riportot készítünk. Sajnos, mielőtt megkaptuk volna az útleveleinket és a devizát, a csata már eldőlt. Arnulf Magyarországra menekült, híveivel együtt. Bajor hívei főleg az Abbázia kávéházban tanyáztak.

— Ön vereséget szenvedett — mondtuk a hercegnek, aki hevesen tiltakozott:

— Ez nem igaz, csak elhagytuk a csatateret, mert más programunk volt.

— Úgy tudjuk, hogy önök görög lovakon hagyták el a csatamezőt. Bajorországot. Mi lesz ezek után?

— Tárgyalunk. S higgye el, sohasem voltam egységesebb, mint most.

— A helyzet egy kicsit zavaros. Finoman szólva: nem áttekinthető.

Arnulf herceg mosolygott. Mint mindig.

— Én nem aggódom — felelte mosolyogva. Mint mindig.

— És az amerikai hadihajók?

— Azoktól nem félünk — mondta a herceg. — Ha még nem tudná, jelenleg 917-et írunk és Amerika még nincs felfedezve.

— Köszönjük az interjút! Auf Wiedersehen! — mondtuk Arnulf hercegnek, mert mi perfektül beszélünk németül. Felsőfokon.

— Auf Wiedersehen! — mondta a herceg, aki szintén perfektül beszélt németül és a törülközőjével megtörölte verítékező homlokát.

Mikes György

Nem a Vatikántól tudjuk:

AZ IDÉN RÖVIDEBB LESZ A FARSANG ÉS HOSSZABB LESZ A BÖJT

SZILÁNKOK

PORTRÉ

— Én minden reggel becsületesen ébredek, aztán délelőtt tíz óra felé...

EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD

Reggel egy óra kocogás, este egy óra kacagás.

TEHETSÉG

— Ilyen szerény tehetséggel ön még nem lehet ennyire egzaltált.

FÉNYKÉPÉSZNÉL

Hiú ember vagyok. Szeretném, ha a fényképem nem hasonlítana rám.

BEOSZTÁS

— Hétfőn, szerdán, pénteken a barátod vagyok, kedden, csütörtökön, szombaton; a rosszakaród. Vasárnap pihenek.

ÉLETMŰVÉSZ

— Leszoktam az ivásról azért, mert tudom, hogy milyen öröm lesz majd megint rászokni.

HÁZASSÁG

— Már 35 éve annak, hogy nem bírom ki tovább a férjem mellett.

TERRORIZMUS

A nyugati magas rangú személyiségek védelmére bevezették, hogy minden testőrre külön testőr vigyáz!

OK AZ IVÁSRA

— Mire igyunk?
— Valakinek csak van születésnapja ma Magyarországon.

IVÁS

— Minden vásárlás előtt spiccesre iszom magam, mert józanul nem tudom elviselni az eladók udvariatlanságát.

KERÉK

Tulajdonképpen a fakerék feltalálásával kezdődtek a mai autókarambolok.

RANG

— Én elvárom, hogy rangomnak megfelelő ellenségem legyen.

INTERJÚ

— Mit csinál télen?
— Erőt gyűjtök a tavaszi kudarcokra — válaszolt a futballista.

FEHÉRNEMŰ ÜZLET

— Valami olyan hálóinget kérek, amiben nem kell altatót szednem.

DILEMMA

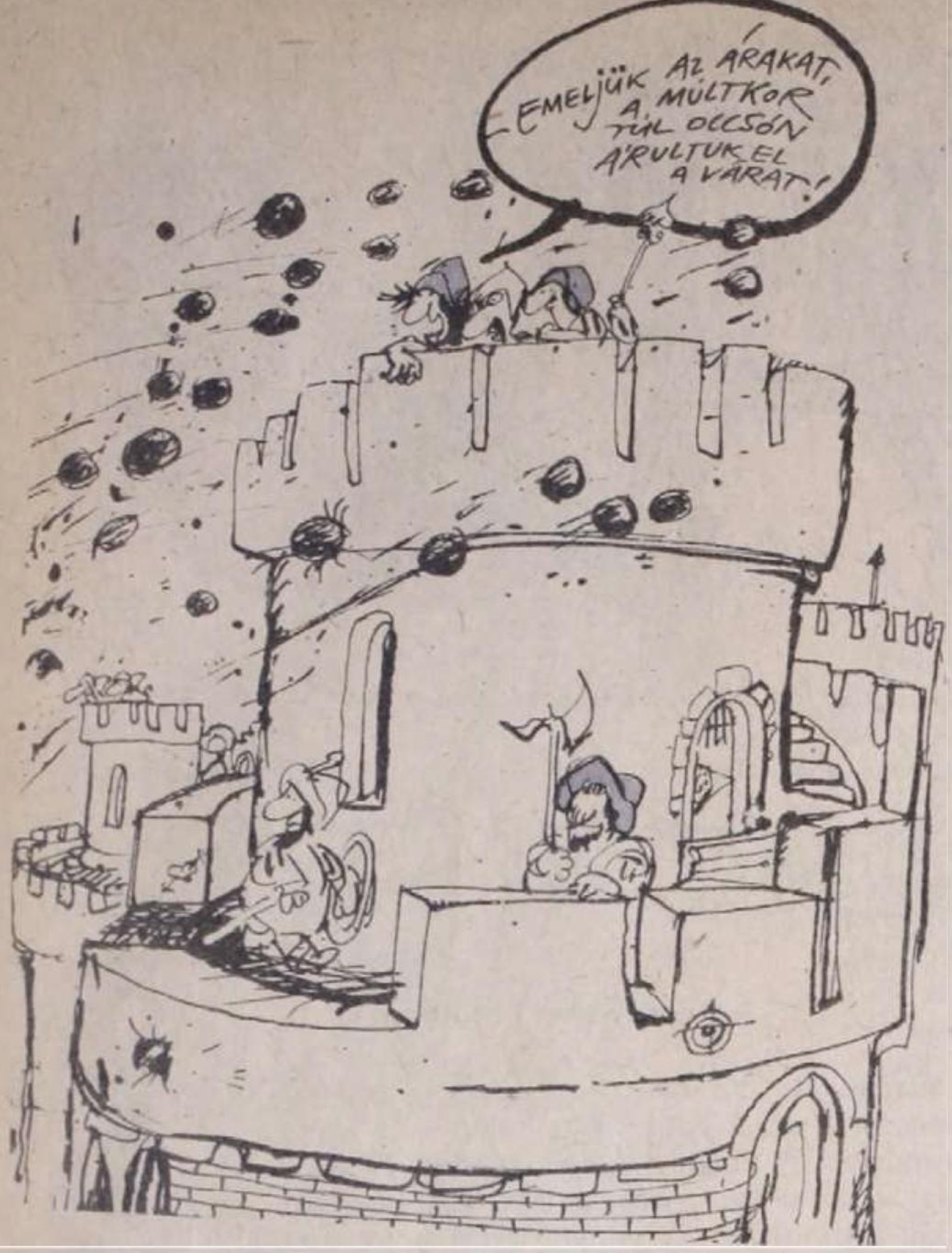
— Pont én mondjam a szemébe a főnökömnek, hogy milyen nagyszerű ember, akiről köztudomású, hogy milyen hazudós vagyok?!

Galambos Szilveszter

Az ifjú férj hazatér, és mindjárt megjegyzi:
— Már megint elégettél valamit a konyhában?
— Igen — válaszol az asszony. — És most valóban kilátástalan a helyzet: a szakácskönyv égett el...

a megfojtott revizor esete

Ha egy élő szervezettől bizonyos ideig megvonják az oxigént, a szóban forgó élő szervezet kisebb-nagyobb kellemetlenségeket szenvedhet el.

Ezt a fiziológiai alaptételt fényesen igazolta Főként Jenőnek, a Tolókürt belső revizorának esete. Főként Jenőt ugyanis megfojtották.

A dolognak természetesen előzményei is voltak. Mert olyan nem létezik, hogy egy dolog csak úgy van, aztán sehol egy árva előzmény, és ez maga a dialektika.

Szóval Főként Jenő a Tolókürt éves tervét nézte át Lófő Gézával, a cég kalkulátorával, s az egyik tételnél felkapta a fejét, amely erre a célra is alkalmasnak bizonyult.

— Mi ez a harmincezer forint? — kérdezte inkább pikírten.

Lófő Géza összehúzta magát, mert a kalkulátorok ilyen esetekben módfelett hajlamosak a töpörödésre.

— Ez kérem a sajáthalott-keret.

Főként Jenő lecsapta a plajbászt.

— Hogyan állíthat be ön harmincezer forintot sajáthalottkeret címen, amikor még a múlt évi harmincezret sem költötték el? Ez önnek az ügyviteli fegyelem?

Lófő Géza átlátta a helyzet bizarr voltát s ezért megpróbált némi agresszivitást lopni a cincogásába.

— Hogyan költöttük volna el, ha egyszer mindenki életben maradt?

— Lárifári! — kiáltott Főként Jenő, aki a korai kuruc költészet gyöngyszemein nevelkedett. — Ezek üres kifogások.

És felkapta megint a plajbászt, hogy hosszú átlós pirossággal illesse a tételt.

— Ne tessék kihúzni — ment át siratóasszonyba Lófő Géza. — Mit ád az ég, valaki feldobja a talpát, aztán itt állunk télvíz idején saját halott nélkül. A sajáthalott státusz, a nemsaját blamázs.

Főként Jenő gondolkodóba esett, de szerencsére nem túl magasról.

— Na nézze csak — mondta végül —, ha ön alaposan alá tudja támasztani ezt az igényt, én nem állok a kollektív szomorkodás útjába.

Lófő Géza a homlokát kezdte dörzsölgetni, a jó ég tudja miért.

— Itt van Picurka néni — mondta végül. — Picurka néni csúnyán köhög.

Főként Jenő a fejét csóválta.

— Picurka néni messze nem merítené ki a harmincezres keretet — mondta. — Az én gondolkodásom explicite demokratikus, tehát még Picurka nénitől sem tagadom meg a sajáthalottsághoz való jogát, de a mai gazdasági helyzetben harmincezret költeni egy Picurka nénire, merő tékozlás, még ha százszor sajáthalott is. Legyen tizenöt. Abból is nagyon szép dolgot lehet kihozni. Koszorúk, kandeláberek... legfeljebb majd nem az Állami Operaház vegyeskórusa énekel, hanem a Gróf Somsics Bendegúzról elnevezett úttörőcsapat dalárdája. Picurka néni annak is nagyon fog örülni. Tizenötezer és kész.

— Remek — dörzsölgette a kezét Lófő Géza. — A másik tizenötezerből meg kifestetjük a fogorvosi rendelőt és veszünk új madárházat az ornitológiai szakosztálynak. Ismerek egy temetkezési gmk-t, tőlük kaphatunk számlát.

— Szó sem lehet róla — mennydörgött a revizor. — Tervfegyelem is van a világon. Tessék nekem még egy sajáthalottat prezentálni, különben ugrik az egész keret, aztán mehetnek tetemnézőbe...

Lófő Géza akkor már lila füllel ugrándozott, mert egy egér is rémes tud lenni, ha egyszer begerjed.

— Tiszta őrület! — ordította. — Csak nem fogok valakit kinyírni a maga kedvéért. És, ha továbbra is kekeckedik Főként... én magát megfojtom... Érti?! Én magát megfojtom!

Főként Jenő felemelte az egyik mutatóujját, mert kell egy kis mozgás az embernek.

— Várjon csak — mondta amúgy eltűnődve. — Ez nem is rossz. Akkor el tudjuk költeni a teljes sajáthalott-keretet, magától tíz évre megszabadul a cég, a családom megkapja a százezer forintos életbiztosításomat és mindenki boldog. Na látja, Lófő... ugye, hogy mindenre van megoldás? Hát akkor...

Peterdi Pál

– Kedves naplóm! Ma nem történt semmi. A Lottóigazgatóság tájékoztatása szerint ezen a héten öt találatos nem volt, a tizenöt darab négyesre egyenként...

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

AGYMOSÁS

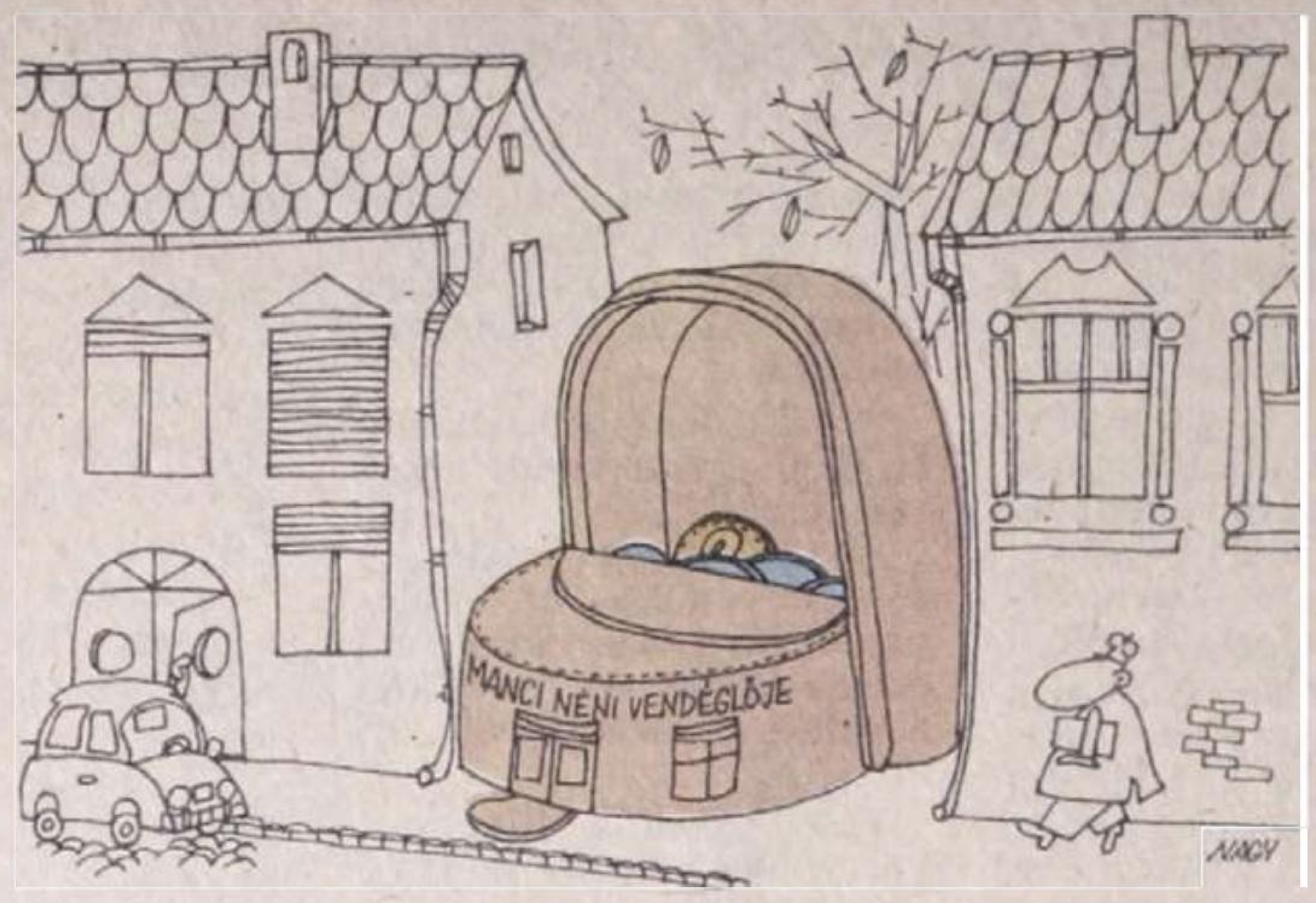

– Mondják utánam: kék... kék...

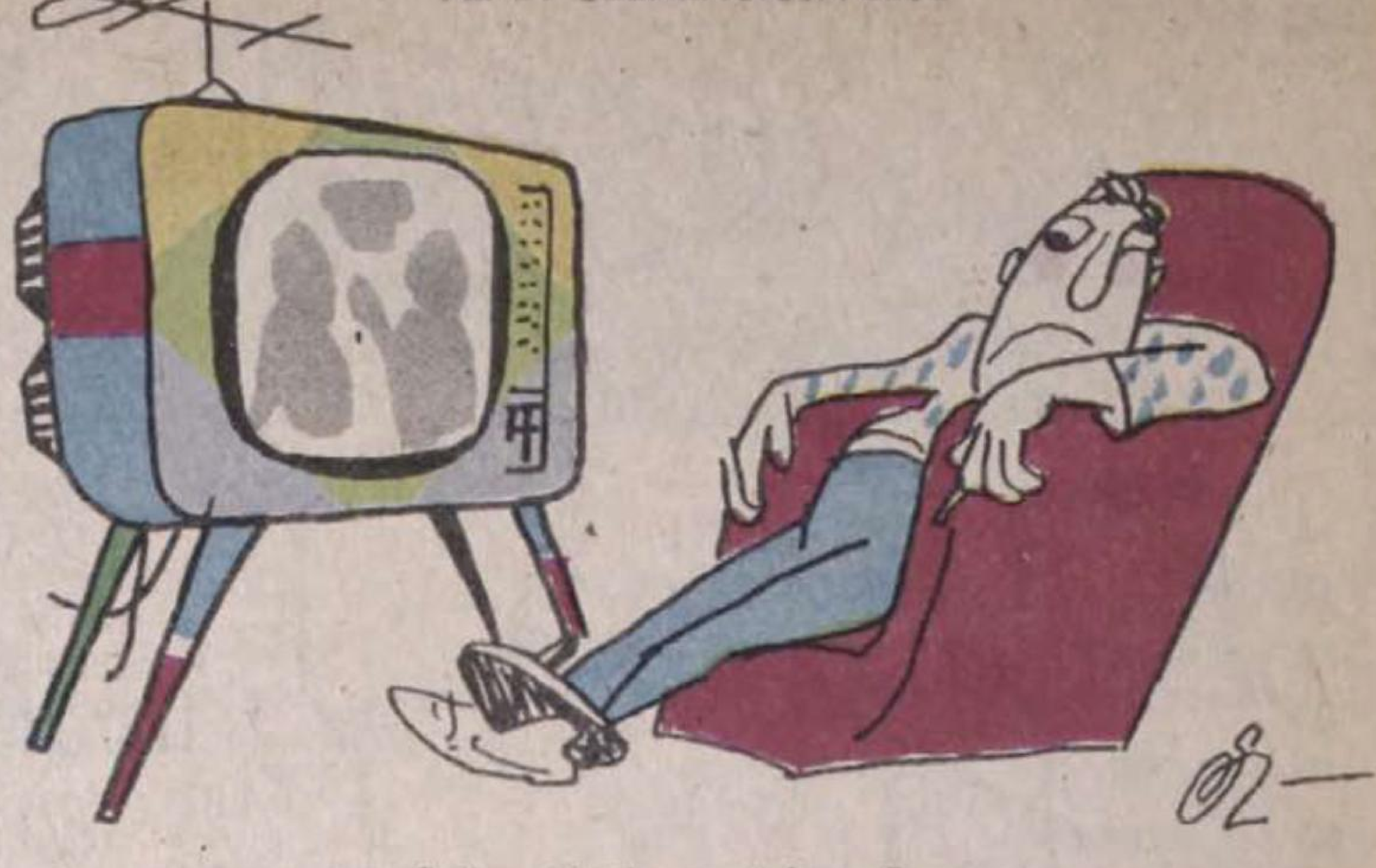
Bizalomerősítő konferencia Stockholmban:

FESZÜLT FIGYELEMMEL VÁRJUK A FESZÜLTSÉG CSÖKKENÉSÉT

SZERZŐDÉSES ÜZLET

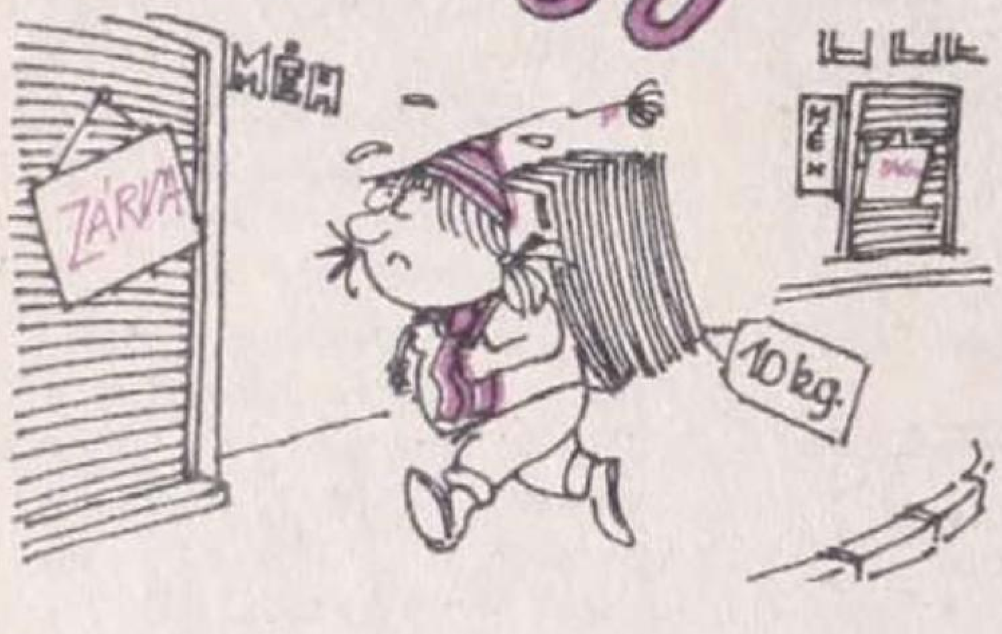

AZ ÉV SZENZÁCIÓJA LESZ

Színes tévében szürke műsor

Szégyentábla

Ezelőtt öt évvel, amikor fiam még ötödik általánosba járt, a gyerekeknek annyi kiló papírt kellett gyűjteniük, ahányadikba jártak, vagyis fiam esetében ötöt. „*Kell*" — de szép szó is ez az úttörő-életben! És mily lelkesek lesznek tőle zsenge lemenőink! No de ma már az a fejenkint öt kiló is a múlté. Az infláció az úttörőmozgalomba is begyűrűzött, minek következtében a mai ötödikeseknek — s ennek már kislányom a megmondhatója — nem ám öt, hanem tíz kiló papírt kell (ismétlem: *kell*) beszolgáltatniuk a MÉH-nek. Eszterkém tehát papírgyűjtéssel töltötte a karácsonyi szünet egy részét, hogy ki ne kapjon, s hogy ki ne kerüljön neve a faliújságra, amiként került vala a „zsírhalmozóké" Mátyás, az igazságtalan idejében.

A téli szünet utolsó napja. Lányom fogja a jókora köteget, s viszi a legközelebbi MÉH-fiókhoz, a Mester utca 22-es szám alá. A fiók zárva, nyitás másnap (vagyis immár tanítási napon), indok nincs, „legközelebbi átvevőhelyek: Páva utca 37. és Szamuely utca 47." A következő állomás a Páva utca. Az átvevőhely zárva, a szerződéses fiókvezető szabadságolta magát, nyitás másnap, a legközelebbi átvevőhelyek: Szamuely utca 47. és Mester utca 22. Vándorol hát tovább a kislány a tíz kilóval a Szamuely utcába. A bolt zárva, kiírás: „OTP-be mentem", a legközelebbi átvevőhelyek . . . Jé, honnan tetszenek tudni? Stimmel: Páva utca 37. és Mester utca 22. A kör — akárcsak városnegyedünk MÉH-fiókjainak mindegyike — bezárult. Lányom összetúrázta a fél kerületet, előbb, hogy összegyűjtse a papírt, majd, hogy túladjon rajta. Most itt áll a köteg az előszobánkban, a lelkes gyűjtő neve pedig holnaptól a szégyentáblán. Holott — úgy érzem — nem az ő nevének kellene ott állnia. Mert, ugye, vannak dolgozó MÉH-ek, meg vannak herék. Sőt, olyan is akad, amelyik királynőnek képzeli magát.

Ami pedig az úttörő-mozgalmat illeti, sokat hallunk az utóbbi időben arról, hogy vezetői vonzóbbá kívánják tenni. Vajha nemcsak kívánnák ezt!

Tímár György

MESÉK AZ ERDŐRŐL

Az erdőre is hatott

a környezet. „Földtúró Gazdasági Társulás"-t
szervezett egy bagoly; egy róka – és egy
vadmalac. A bagoly terves, a róka pedig
üzletet kötni: erre-arra sompolyog. Végül –
a kis vadmalacra is marad azért némi dolog!

Ember csecsemőt

talált a farkas egy bokor tövén.
Magához vette, felnevelte – és
amikor nagyra nőtt: az emberek közé
visszavitte őt. Társai között nem
akadt párja! Falujában ő a legszelídebb
legény! Nevelőanyja, – méltán büszke rája!

Az esti csendet

hangos kuruttyolással verte fel
az erdei tó néhány tájékozatlan lakója.
Nem tudtak róla, hogy gyengélkedik,
s nem szállt el délre még egy idős gólya,
akinek a csőre lett a történet
– béka-véget jelző csattanója!

Borbély Tibor

KÓRHÁZI NYELV

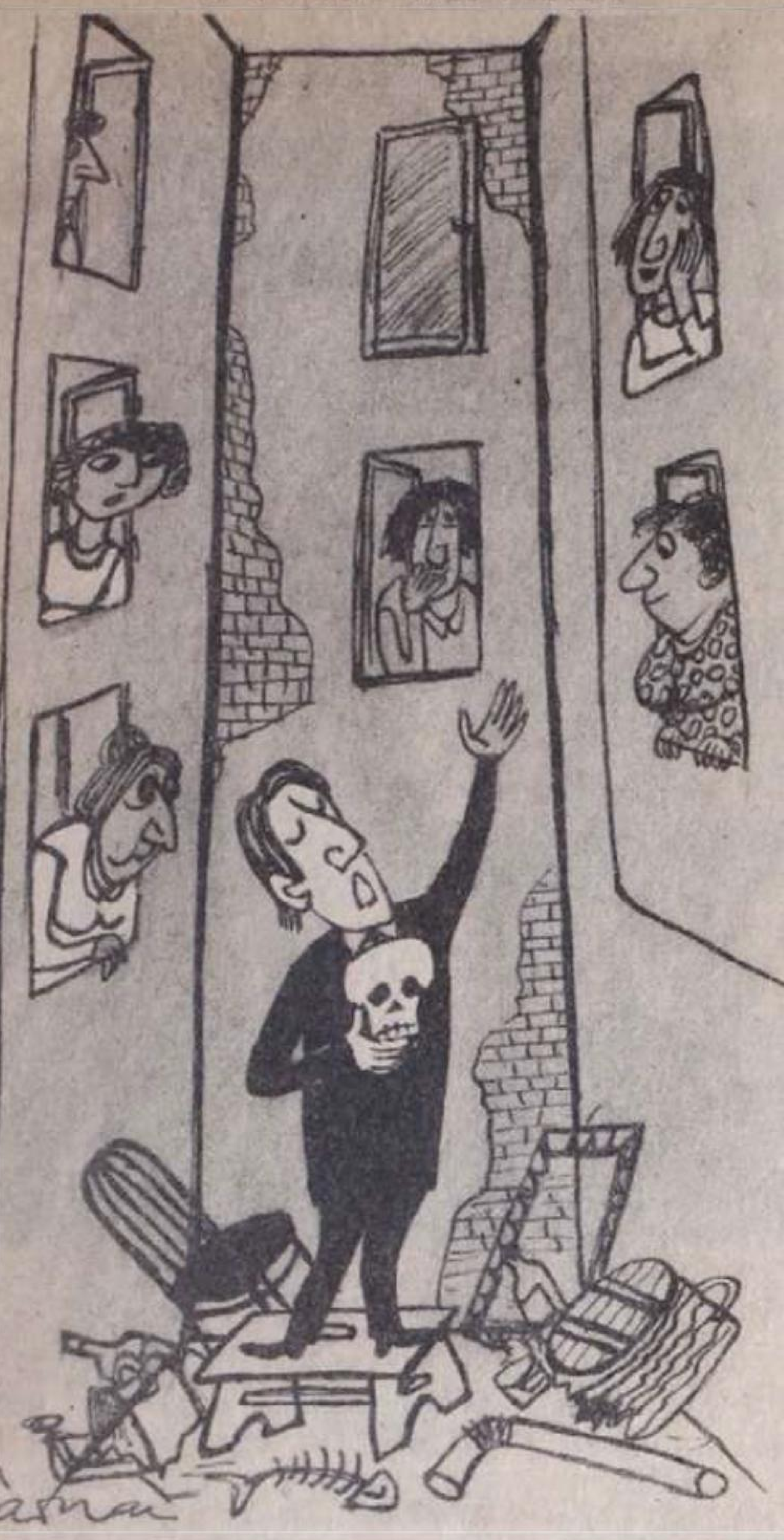

– Főorvos úr, a ketteske beadta a kulcsocskát!

MONOKLI

AMI MÉG NINCS PESTEN

Lichthof színpad

FORMATERVEZETT PERSELY

Forró sikerű EB a Sportcsarnok jegén...
Kérdésünk Végh Antalhoz:

TE NEM KORIZNÁL, HAVER?

FARSANGI HANGOSBEMONDÓ

Figyelem, figyelem! Kopott báli öltönyömhöz keresek kinőtt nőt.

* *

Budapesti szálloda értesíti külföldi vendégeit, hogy vízkereszttől hamvazószerdáig bált rendez. A lyukas zsebbel orrvérzésig mulató magyarok a helyszínen megtekinthetők.

* *

Országos nagyvállalat közli, hogy a harmadik műszak helyett vállalati bulit rendez. Az üres üvegeket felajánlja az új Nemzeti Színház javára.

* *

Veszteséges termelőszövetkezet értesíti a tagságot, hogy már a zárszámadásra sincs pénze. Mindenki mulasson a háztájiban.

* *

Figyelem, figyelem! Cipőgyár igazgatója várja Hamupipőkét, mert a hóesés után kezében maradt Pipőke cipőjének talpa.

Vigyázat! Vigyázat! Idén szökőév lesz! Aki csak 365 napig bírja a spórolást, az egy napig szökjön el!

* *

Figyelem, figyelem! Új magyar város osztrák testvérvárost keres, aki ad neki két hatalmas szállodát is.

* *

Neves belvárosi étterem ajánlata: kedvezményes esküvő csak nálunk. Vacsora után a menyasszonyt elengedjük!

* *

A műkincslopást vizsgáló bizottság kéri: Raffaello, Tiepolo, Tintoretto fegyelmi felelősségre vonás céljából megjelenni sürgősen szíveskedjék.

* *

Megjelent az első hóvirág! A virág árában a nehezebb gazdasági körülmények szépen illatoznak!

Figyelem, figyelem! Szegény egyetemista keresi azt a nőt, antikvár áron, aki kiolvasta „Az illatos kert" című könyvet.

* *

Közlemény! Kérjük azoknak a kutyáknak a tulajdonosait, akik harapnak, hogy oltási bizonyítványukkal az egészségügyi állomáson jelentkezzenek.

* *

A Sportfogadási és Lottó Igazgatóság közli: ezen a héten egy szerencsés lottózó ért el ötös találatot. A boldog nyertes kivett egy év fizetés nélküli szabadságot — a főnökének.

* *

Hasznos tudnivaló felvételizőknek! Az egyetemi jelentkezéshez szükséges: érettségi bizonyítvány, erkölcsi bizonyítvány, orvosi igazolvány, két kezes — de, ha egyik sincs, elég egy protektor.

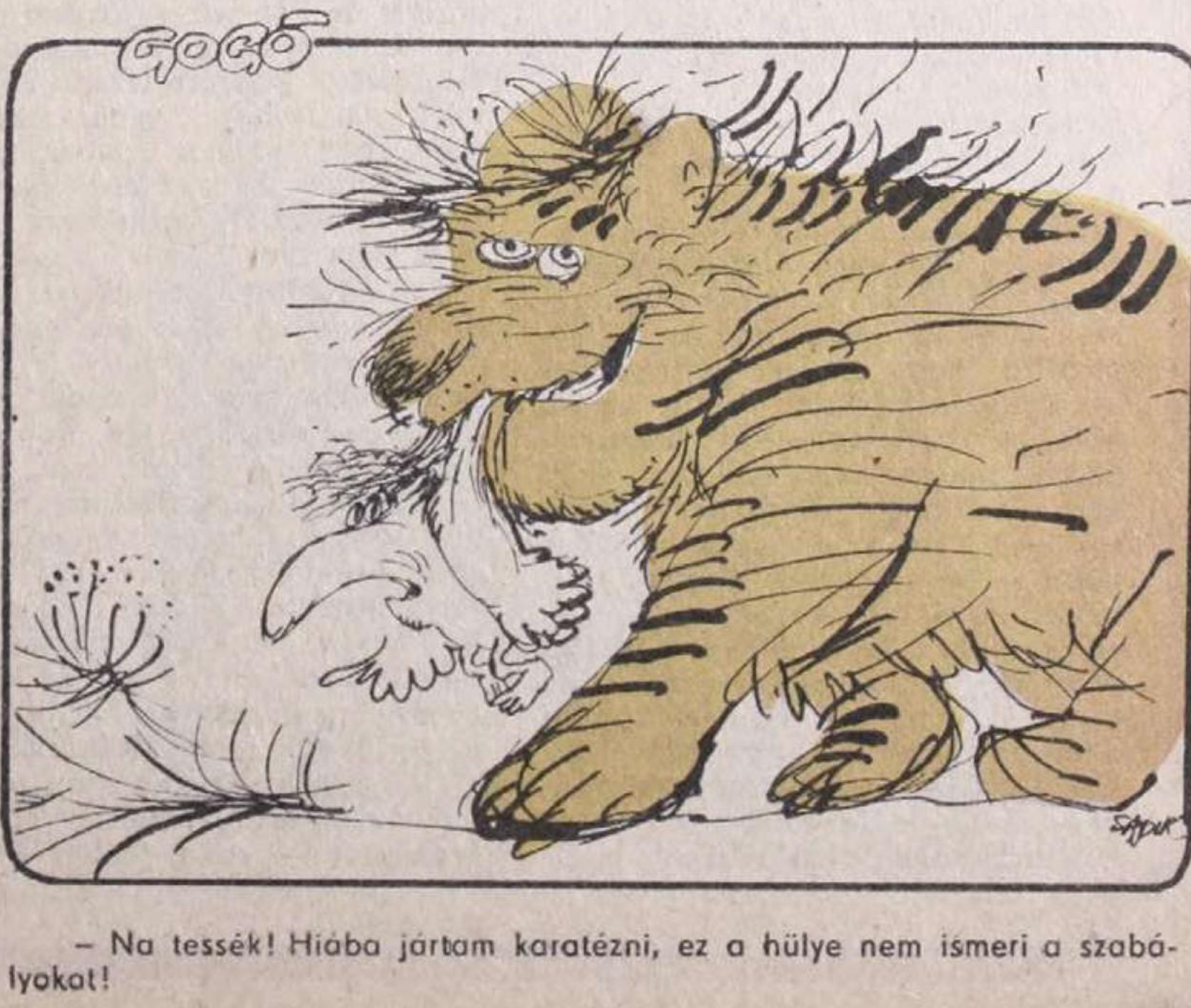
Tormai László

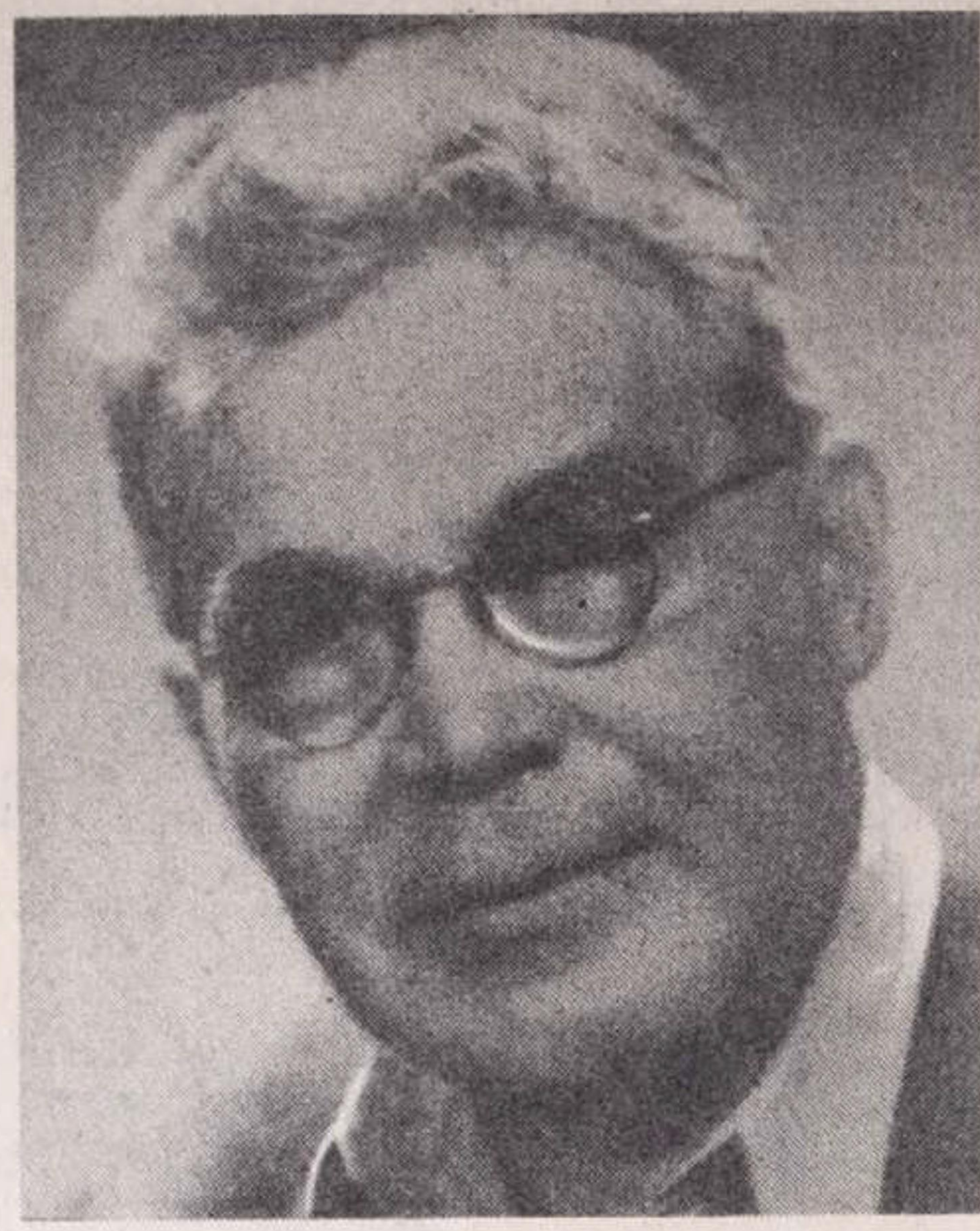
ELKOBZOTT PORNÓ

– Hoho, tizedes, én láttam meg előbb!

– Na tessék! Hiába jártam karatézni, ez a hülye nem ismeri a szabályokat!

„GYŐZTES, GONDOLJ NÉHA RÁM…"

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT GÁBOR ANDOR

PEKÁR GYULA

(A BÉCSI LEVELEKBŐL)

Reinitz Bélának, az Ady-dalok komponistájának, az egyetlen magyar zeneszerzőnek, aki koldus maradt, mert tehetségét operettre nem prostituálta, Reinitz Bélának tízhónapi börtönre ítéltetése: Pekár Gyula volt miniszter és jelenlegi államtitkár legszemélyesebb műve és érdeme. Ezt föl kell írni, és meg kell jegyezni, mert Reinitz Bélákat mégsem minden nap dugnak börtönbe, s valakinek valamikor csak el kell számolnia azzal, hogyan vált a tisztességes szegénységben megőszült becsületbolond, Reinitz Béla egyszerre fegyháztöltelékké?

Úgy kérem, hogy mikor Pekár Gyula kultuszminiszteri államtitkár lett, akkor hosszú ideig minden reggel ezzel ment be a hivatalába: — „Hát ez a Reinitz még most sem ül?" Vagyis Pekár Gyulának volt az a véleménye, hogy „ennek a Reinitznek" ülnie kell. Remélem, lesz annyi bátorsága Pekárnak, hogy ezt annak idején nem fogja letagadni, noha róla áll Az ördögben az a mondás, hogy olyan bátor, mint egy szamár s olyan okos, mint egy oroszlán. Én ezt az adatot (hogy mivel indította el Pekár Gyula a Reinitz-lavinát) barátomtól, Wlassics Gyula bárótól, az ifj.-tól és dr.-tól tudom, aki nékem őszintén elmondta. Azt is elmondta, hogy Pekár addig rágta az ügyosztály fülét, amíg az el nem készített valaminő jelentést, amely ugyan nem vádolta, mert nem vádolhatta Reinitzet semmivel — hiszen a tárgyalás sem vádolta — de amelynek alapján Reinitzet mégis le lehetett tartóztatni. A többi már könnyen ment. Ha van följelentés, akkor van vádirat, hát egy kis ítéletért igazán nem megyünk a szomszédba. Pekár úgy tett, mintha ezt nem tudná, s mikor édes hazám kevésszámú tisztességes embereinek egyikét megkértük, járjon közbe Pekárnál, hogy Reinitzet, akit legszemélyesebben ő csukatott be, eresztetné ki, akkor Pekár visszaüzente, hogy „ne féljünk, Reinitznek semmi baja nem lesz". Hát nem is lett. Azt az embert, aki negyvenesztendős életkoráig egyetlen ép gallért és két pár rojtatlan mandzsettát sem szerzett magának, aki hónapokig fizetéstelenül ordította még rekedtebbre magát mindenki érdekében, azt az embert rablásért fogták pörbe, s csak betöréses lopásért ítélték mindössze tízhónapi fogházra.

Ezt csinálta Pekár Gyula, a Dodó főhadnagy és egyéb marhaságok szerzője, aki most is államtitkár még. S míg Reinitz ül, addig ő szabadlábon jár, míg én itt vagyok, addig ő ott van, s míg Molnár, Móricz, Babits hallgatnak, addig ő beszél. És miket beszél, jóságos isten, miket beszél! Azt beszélte például, hogy neki kötelessége a fiatal magyar piktor-nemzedéket festésre és kompozícióra megtanítani. E célból az ifjú festőket ki fogja küldeni falura s ott egyrészt arckép után megfesteti valük a háborúban elesettek arcképeit — ez a festés — másrészt — s ez a kompozíció — a fiatal piktorok, a családtagok elbeszélése nyomán, meg fogják festeni ama jeleneteket, amikben az elhunyt családtagok hősi halálukat lelték. Ezt mondta ez az állat, esküszöm, hogy mondta ezt, s hogy ez az agylágyulás nyomtatásban is megjelent. Nem túlzok, nem hamisítok, tényleg mondta, sőt nemcsak mondta, hanem komolyan el is gondolta így. S ahelyett, hogy vágóhídra vitték volna ezt a tulkot, ahelyett, hogy klozettba dobták volna és vizet öntöttek volna rá, ahelyett kitették a nemzeti kirakatba, s az antanttal érintkező miniszternek használták fel!

Isten bocsássa meg bűnömet, de nem tudok Pekárról más hangon beszélni. Pedig sem goromba ember nem vagyok, sem nem haragszom Pekárra. De kezdettől fogva van egy képzettársításom, amit nem tudok legyőzni. Mindig a fülembe cseng, hogy pecus, pecoris latinul marhát jelent, s valahányszor Pekárra nézek, mindig a szemembe káprázik, hogy ez a Pekár magyarul ugyanazt jelenti. S ez nem a magánvéleményem Pekárról, hanem mindenki tudja róla ezt. Mikor Herczeg Ferencet fölkértük, hogy beszéljen Reinitz érdekében Pekárral. . (félreértések elkerülése végett: mikor az imént édes hazám kevésszámú tisztességes embereinek egyikéről beszéltem, nem Herczeg Ferencet értettem alatta. Aki azt hiszi, hogy Herceg Ferencet tisztességes embernek tartom, az hazudik és rágalmaz)... szóval, hogy beszéljen Pekárral, akkor Herczeg mindenre hajlandónak nyilatkozott, el is ment mindenki máshoz, de arra, hogy Pekárral beszéljen nem volt hajlandó. Úgy vélte, hogy akármilyen idők vannak, olyanok nem lehetnek, hogy Herczeg Ferenc elmenjen a leveshúshoz és tárgyaljon vele. Ő eszik belőle, ha muszáj, de nem beszél vele. És lehetetlen volt Herczegnek igazat nem adnom ebben a kérdésben. Ám, mikor Pekár Gyulát, a kétlábú fartőt, elküldték Nevermore angol tábornokhoz, azzal az utasítássa
hogy főzze meg az angolt a ma
gyar nemzet javára, akkor fejtete
jére állították a konyhaművésze
tet, mert ahogy a borjú nem vi
szi a bakát, akként a vesepecse
nye (Pekár) sem főzheti meg a
embert (Nevermore tábornokot).
bár Pekár Gyula, jogosan, Corne
Beefnek érezte magát, ebben
helyzetben mégis képtelenség vol
hogy egy angol katona belemer
jen abba a fantasztikumba, hogy
Pixenflejs beszélhet és figyel
kelljen arra, amit mond. Ilyesn
csak az Ezeregyéjszakában fo
dul elő, ahol a tinóknak államti
károkká és Pekároknak államt
nókká való metamorfózisa ne
ritkaság. S az angol csakugya
azt felelte Pekárnak, hogy „Vis
sza a bádogba!" — mert Pek
csakugyan összetévesztette a ko
zervát, amelyből kimászott, a ko
zervatív iránnyal, amelybe b
mászni volt szerencséje.

Persze Pekár most neheztel,
halálosan meg van sértődve, me
én nem a politikáját támadon
vagy nem mint íróról nyilatkozo
róla — ha már másképp nem, h
legalább — elítélően. Ezt azonba
én nem teszem. Tegnap is fü
töltnyelvet vacsoráztam, de eg
szó vita sem volt közöttünk. Kos
toltam már Londonban ökörfark
levest, de egy pillanatig sem go
doltam, hogy az politikusnak vag
írónak tartja magát. Én politik
hoz és irodalomhoz is értek, s t
dom, hogy az Eszterházy-rost
lyosban nem a rostélyos a polit
kus, és a Chateaubriand-szeletbe
nem a szelet az író.

Igaz, hogy én most távol v
gyok, s csak e távolból tehete
fel Pekárnak az egyetlen kérdés
amire ő nekem politikai és ir
dalmi felvilágosítást tudna adn
azt ti., hogy miért nem iszi
Gottschlig-rumot, de biztos v
gyok benne, hogy találkozunk
még az Erdélyi Borozóban. Én
széken ülök majd, s ő ismét az é
lapon fog szerepelni.

(1920. február 21.)

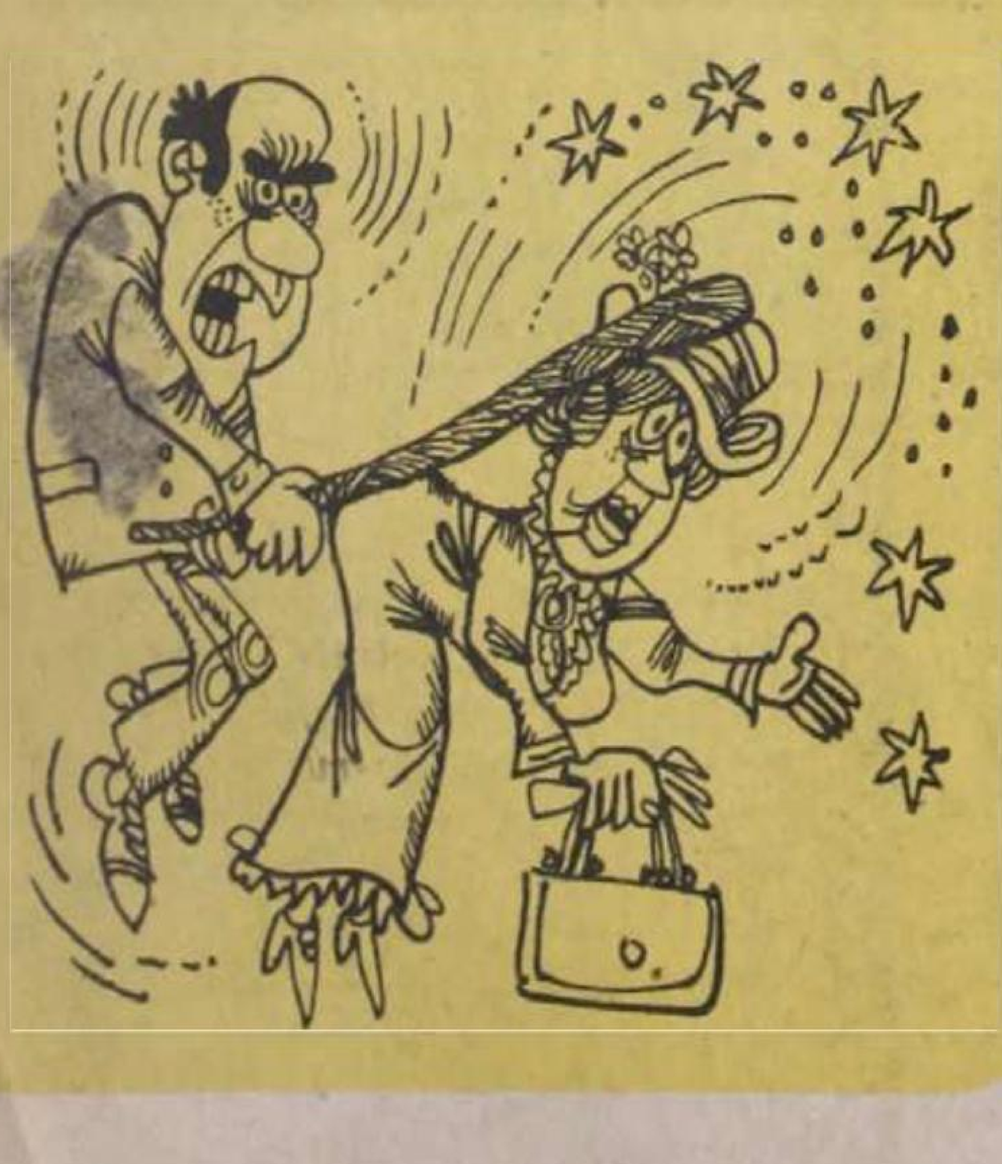
AZ ÚJ KALAP

TRAGÉDIA HÁROM VERSSZAKBAN

A feleségem vett egy undor-
Kalapot.
Cicám, mondtam neki, undok a
Kalapod.
S ő így szólt: Nélkülöz ez minden
Alapot.
Cufelig nem láttál még ilyen
Kalapot.
Sokkal jobb lesz tehát, ha önként
Lerakod.
A kasztliben van még vagy kilenc
Kalapod.
Fiam, lepofozom rólad e
Kalapot, kalapot, kalapot.

És billegetve a fején a
Kalapot.
Nőm szólt: Nem bánom, ha nyelved le-
Harapod.
Én nem azért járatok pári-
Si lapot,
Hogy ne viseljek egy fantézi
Kalapot.
Mucus, ezt mondtam én, tedd le a
Kalapot.
De ő: Nem, nem eszem inkább egy
Falatot.
Hozzávágtam egy masszív váza-
Alapot.
S ő szólt: Juszt is viselem ezt a
Kalapot, kalapot, kalapot.

És én felkaptam egy kemény fa-
Darabot.
S erélyesen ütni kezdtem a
Kalapot.
Ő szólt: Juszt is, juszt is hordom a
Kalapot.
De aztán meghalt és így csöndben
Maradott.
Gerenday rá szép sírkövet
Faragott,
De kísértetként éjjel vissza-
Tolakod.
Látom az ágy előtt mint fehér
Alakot,
S a fején juszt is viseli a
Kalapot, kalapot, kalapot.

Petőfi verset hozott

Az altiszt jelenti a főszerkesztőnek, hogy egy fiatalember akar vele beszélni.

— Velem? Miért nem küldi a titkárnőmhöz?

— Az még nincs itt.

— Mondja, hogy én sem vagyok itt.

— A fiatalember látta a főszerkesztő urat bejönni.

A főszerkesztő sóhajt: az altiszt bebocsátja a nyurga fiatalembert:

— Petőfi Sándor vagyok, Debrecenből...

— Riportot hozott, fiam?

— Nem, kérem, verset hoztam.

— Verset? Most, amikor négy oldalon jelenünk meg?

— Rövid kérem, négy strófa mindössze...

— Na, adja ide, fiam, az Írók Szövetsége úgyis folyton rágja a fülünket, hogy verset is hozzunk, dacára a a szűkebb terjedelemnek.

A nyurga fiatalember átnyújtja a verset. A főszerkesztő olvassa:

— *„Befordultam a konyhára, Rágyújtottam a pipámra, Azaz rágyújtottam volna, Hogyha már nem égett volna"*... Idehallgasson fiam, irányzatilag ez megfelelne a népi demokráciának. De ha egyszer ön, végeredményben, nem gyújtott rá a pipára, akkor véleményem szerint ez a strófa a mai papírviszonyok közt, fölösleges.

— De, kérem, főszerkesztő úr...

— Ezt fiam, a mai papírviszonyok közt, egy sorban is ki lehet fejezni. Na, mi van itt még? *„A pipám javában égett, Nem is mentem én avégett, Azért mentem, mert meglátam, Hogy odabent szép leány van..."* Drága fiam, minek ez a sok jövésmenés? Egy sor: látta a lányt, slussz.

— De kérem, főszerkesztő úr...

— Nézzük a többit? *„Tüzet rakott eszemadta, Lobogott is amint rakta. Jaj, de hát még szeme párja, Annak volt ám nagy a lángja!"* — Túl sok itt a részlet, fiam. Ha tüzet rakott, hát persze, hogy lobogott. Ma már kitűnő tüzelőfát kapunk Jugoszláviából. Mit mond még ez a vers? *„Én beléptem, ő rámnézett, Aligha meg nem igézett, Égő pipám kialudott, Alvó szívem meggyulladott."*... Hát nem, fiam, ennyire a privát szférában ma már nem mozoghatunk. Gondolja, hogy annak a kislánynak konstruktív célja volt azzal a tűzzel, amit rakott?

— Hogyne, kérem, ebédet akart főzni.

— A falu dolgozói számára?

— Minden valószínűség szerint...

— Akkor hagyja itt a verset. A mi színházi rovatvezetőnk ért az ilyesmihez. A Rádium-kabaréba is dolgozik. Majd rendbehozza. A honoráriumért jöjjön fel szombaton...

— De főszerkesztő úr, itt van még a Kandi Klára című versem is...

— Egy számban, fiam, két verset a mai papírviszonyok közt nem közölhetünk. Hagyja itt talán a jövő hétre.

— De nagyon szeretném, ha a kettő együtt...

— Azt majd a tördelésnél meglátjuk. Isten vele, fiam.

A fiatalember elköszönt. A lapban másnap megjelent a vers. Így:

Új idők éneke

Befordultam a konyhára,
Ott volt a babám, Kandi
Klára,
S együttműködtünk ő és én
Hazánk újjáépítésén.

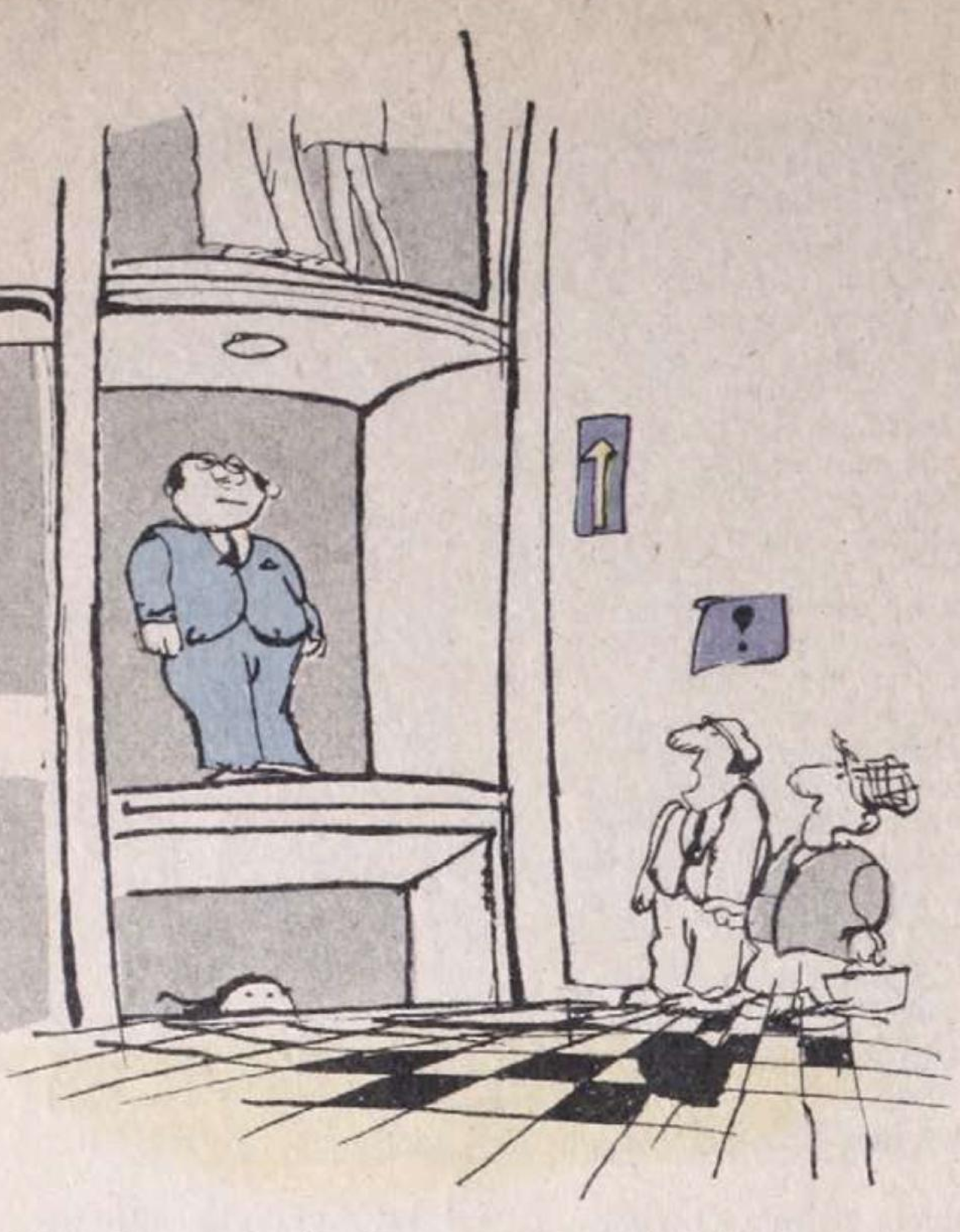
Petőfi Sándor

A Művészeti Tanács száz forint minőségi jutalmat utalt ki a fiatal költő számára.

Szűr-Szabó József rajza

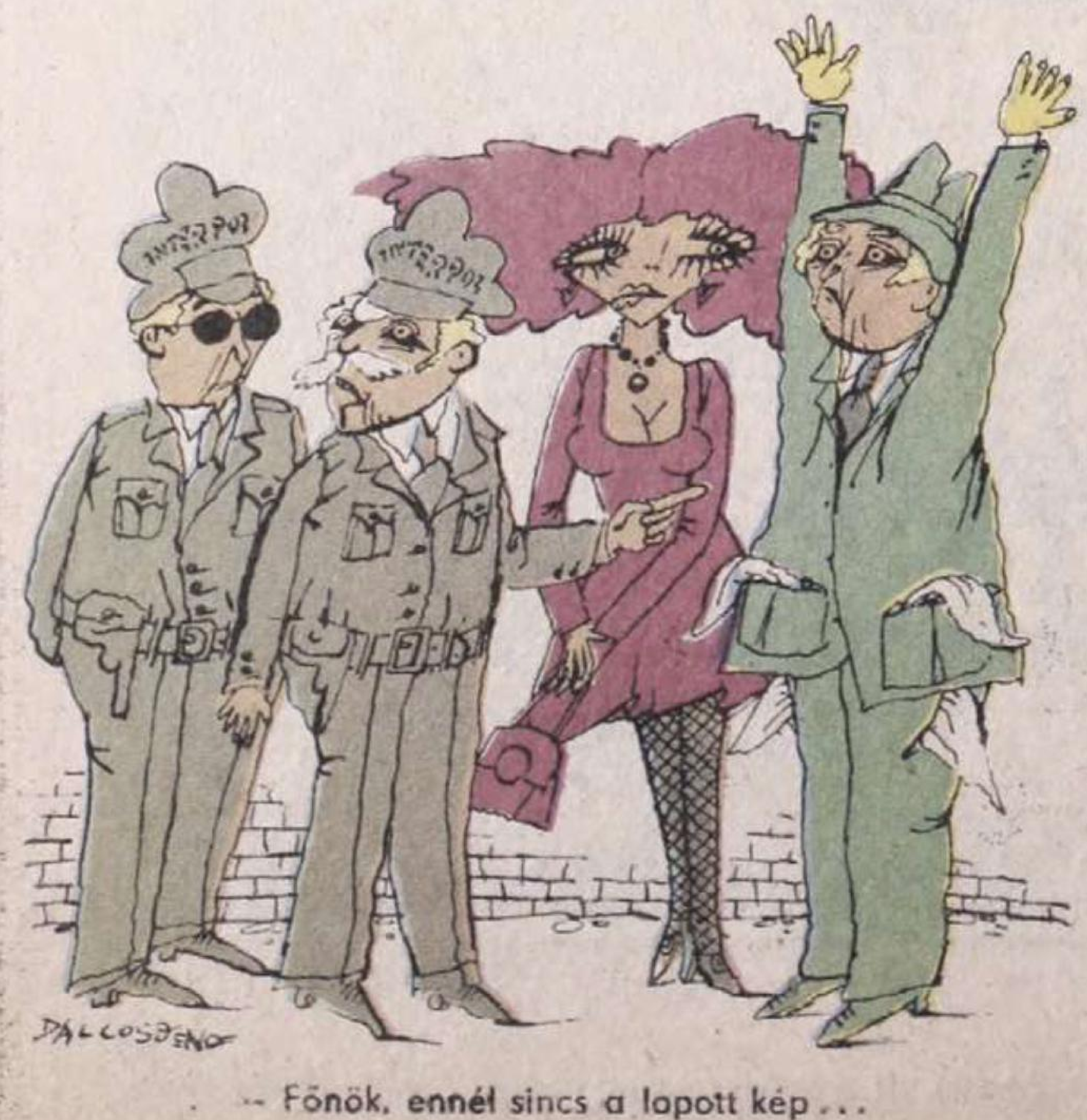
PATERNOSZTER

– Micsoda protekciója lehet, mindig csak felfelé megy!

APÁK ÉS FIÚK

-- Főnök, ennél sincs a lopott kép . . .

Mi van veletek?

Ha jó évtizednyivel visszaforgatom a könnyűzenei élet kerekét, azt látom, hogy az akkoriban működő együttesek száma nem több, mint ujjaim összege. (A lábujjaimat nem számítva.) Mi a helyzet ma? Se szeri, se száma a gombamódra szaporodó zenekaroknak, szinte hetente tűnnek föl új nevű gárdák. De nemcsak szaporodnak, osztódnak is. Nagy kérdés, vajon mi lesz a feloszlott bandák tagjaival? Magányos farkasként kóborolnak a gitárrengetegben vagy újabb falkákba verődve hallatják hangjukat? Gondoltam, felkeresem legalább egy feloszlott csoport tagjait, hírt hozok felőlük.

A valamikori Fakarika együttes egykori billentyűséhez, egyben a zenekar vezetőjéhez látogattam elsőként, aki azóta megalakította a Vaskarika együttest.

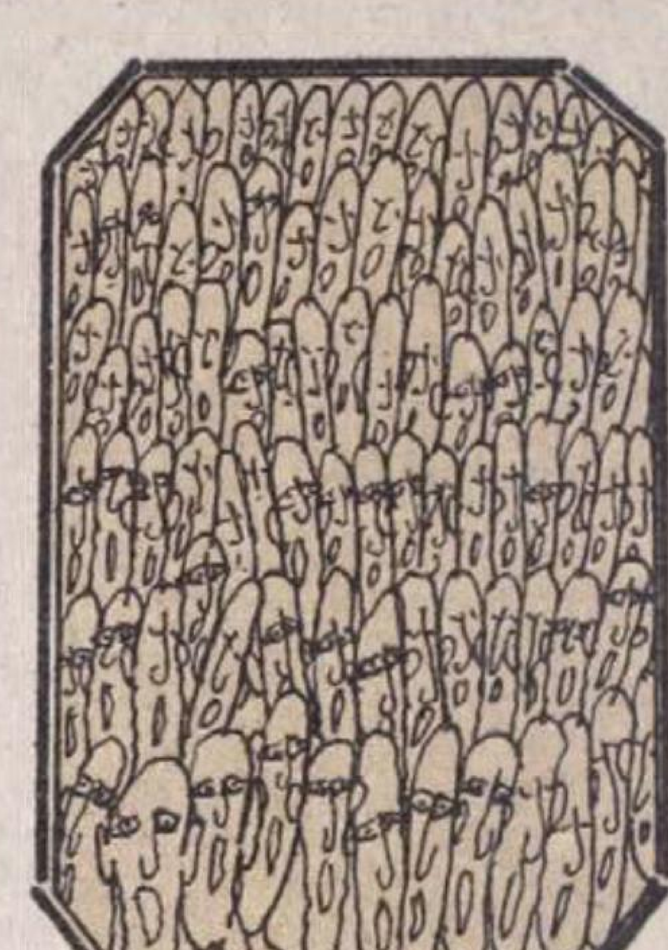
— Hogy érzed magad az új rockcsoport élén?

— Remekül. Megy minden, mint a karikacsapás, kedvenc időtöltésünk, hogy sikert sikerre halmozunk.

— Kétségtelen, hogy óriási szenzáció volt a „Ki a legény a lányon?" című albumotok megjelenése. Bár egy kritikus a műsorotokat hallgatván azt írta, hogy olyan messze vagytok a világszínvonaltól, mint az átlagkereset a bútoraraktól, ti mégis ezzel a lemezzel akartatok feltörni a világ élvonalába. Ám ez nem sikerült. Szerinted miért nem?

— A magyarázat egyszerű. Ennek a lemeznek az anyaga nem volt más, mint tekintélyes hetilapokból kimásolt orvosi üzenetek megzenésítése. No már most, ezeket a szövegeket képtelenség volt bármely világnyelvre híven lefordítani, hiszen még a mai napig nem készült el a hazai szerelmi szótár. Ebben pedig a magyar ifjúság a vétkes, mert ellankadtak, nem képesek keményen kivenni részüket a szerelmi szótár megalkotásából.

Bezzeg régen a Fakarikának nem volt gondja a dalszövegekkel, mert az együttes dobosa — Motolla — szívhez és észhez szóló verseket írt. Emlékeztem, hogy Motolla a Zöld Disznó presszóban szokott tanyázni, betértem hát az említett vendéglátóipari egységbe. A mélyértelmű szövegek szerzője megengedte, hogy leüljek asztalához, azzal a feltétellel, ha fizetek neki egy jó erős kávét. Ebbe belementem, mert tudtam, hogy mire itt kihoznak egy feketét, addigra én már hetedhét csőtörésen túl leszek.

— Most éppen min dolgozol? — kérdeztem tőle.

Motolla felnézett a füzetéből, felváltva rágta az ajkait meg a körmeit, és panaszkodott, hogy napokkal ezelőtt leírt két sort, ám nem képes folytatni, pedig milyen jól elkezdte. Nem akarok senkit megfosztani a nemesveretű szöveg nyújtotta élménytől, ezért ide írom az elkészült szöveget.

Köszörű, köszörű, miért vagy olyan szomorú?

Azért vagyok szomorú, mert a nevem köszörű.

— Öregem, te még mindig tele vagy ötlettel! És zenét is komponálsz?

— Főként régebbi művek feldolgozásával, népszerűvé tételével foglalkozom. Legutóbb egy balettzenét írtam át, a darab új címe: A fába szorult királyfi. Persze nincs megállás. Napokon belül nagyobb munkába kezdek, az alakulóban levő új zenekarom számára siratóéneket fogok átültetni diszkóritmusba.

Innen utam egyenesen a legendás hírű énekes-gitároshoz vitt, akit a közönség Vinnyogó néven ismer. A nagy gitáros szívélyesen fogadott, biztosan látta rajtam, hogy éhes vagyok, ezért hellyel kínált. Kitöltött két pohárka rumot, felhajtotta mindkettőt, azután megkérdezte tőlem, mi szél hozott erre, ahol a villamospótló autóbusz se jár?

— Mit csinálsz, mióta nem vagy a Fakarikában?

— Kérlek szépen, azóta szédületes karriert futottam be — kezdte szerényen. — Magam írom és adom elő dalaimat, óriási sikerrel. Itt van például az „Én szeretlek téged, te is szeress engem, mert különben nem szeretjük egymást" kezdetű nótám, ami a kívánságműsorok fénypontja.

— Úgy tudom, a legutóbbi lemezed kiadása nem volt zökkenőmentes.

— Igen, a szokásos gond. Késett a nyomda, a borító nem készült el időre, ezért a lemez újságpapírba csomagolva jelent meg.

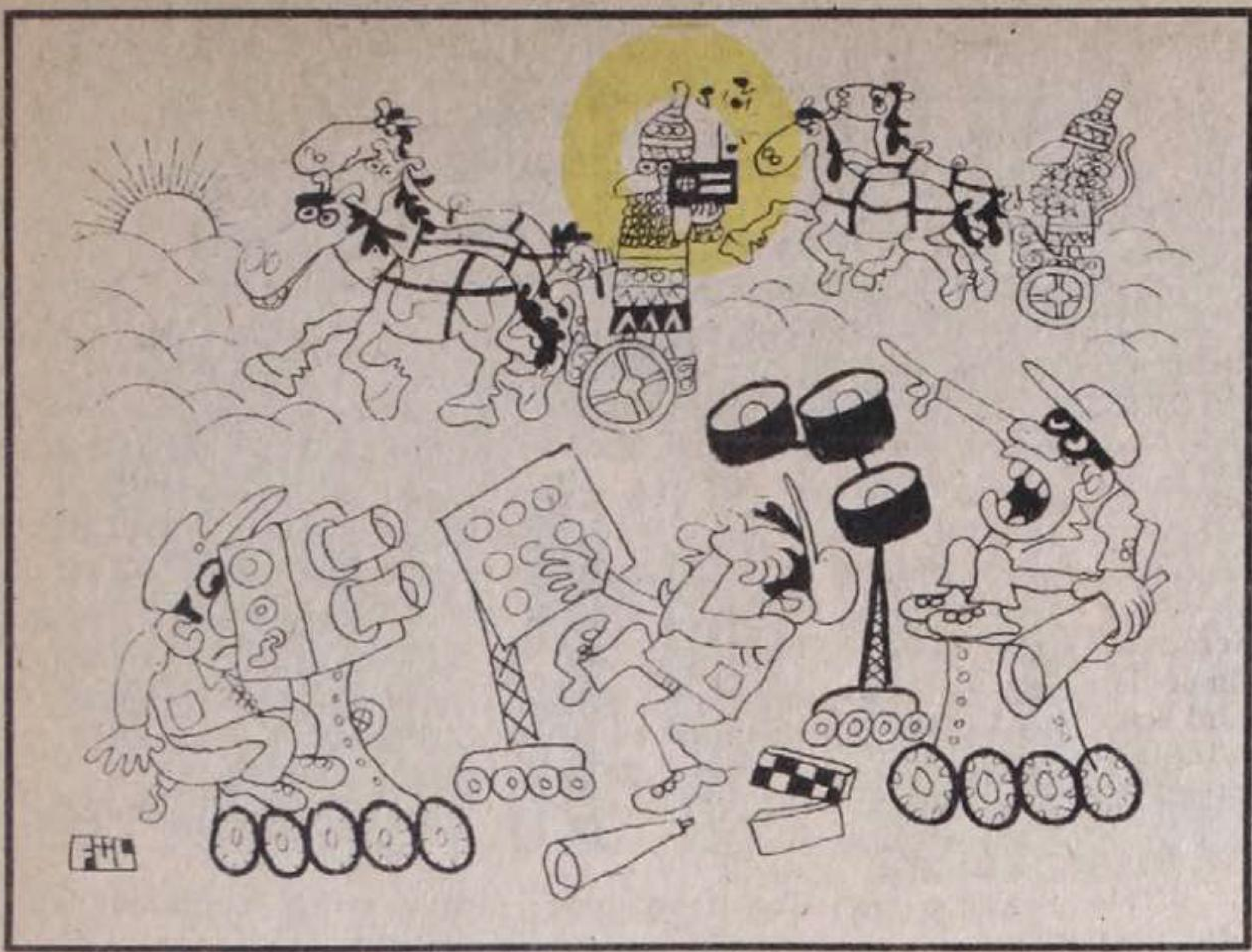
Sajnos a néhai együttes másik gitárosát már nem tudom megszólaltatni. Ő külföldre szakadt. Idegen honban több zenekart sikerült szétzüllesztenie. Azután szólóban próbálkozott, rémes reményei voltak, de nem tudta azokat valóra váltani. Feloszlott.

Módos József

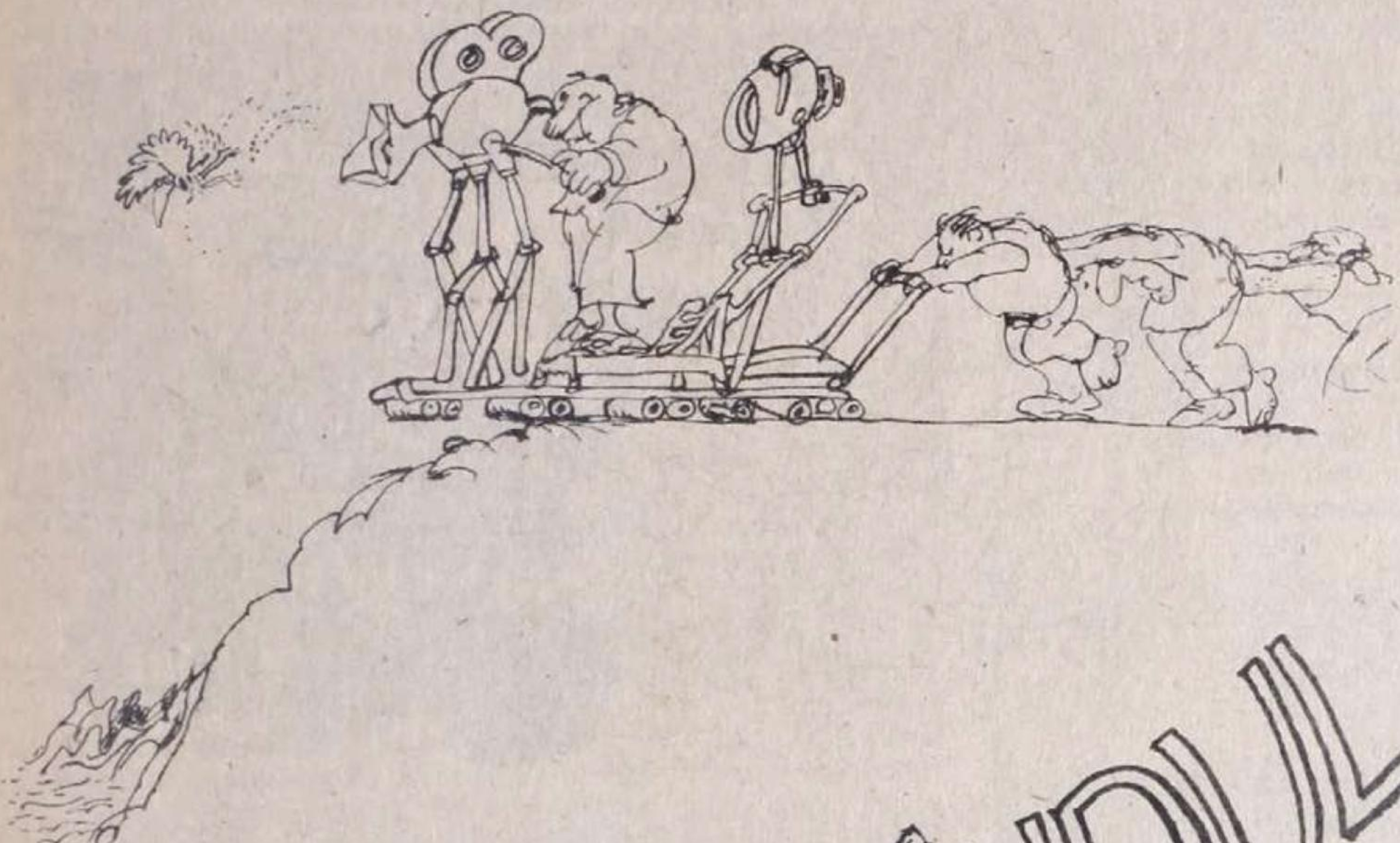
FALUSI MESEMONDÓ

– Ahogy sétálgatok a termékeinkkel Párizsban, elém toppan egy hosszúszakállú ember . . .

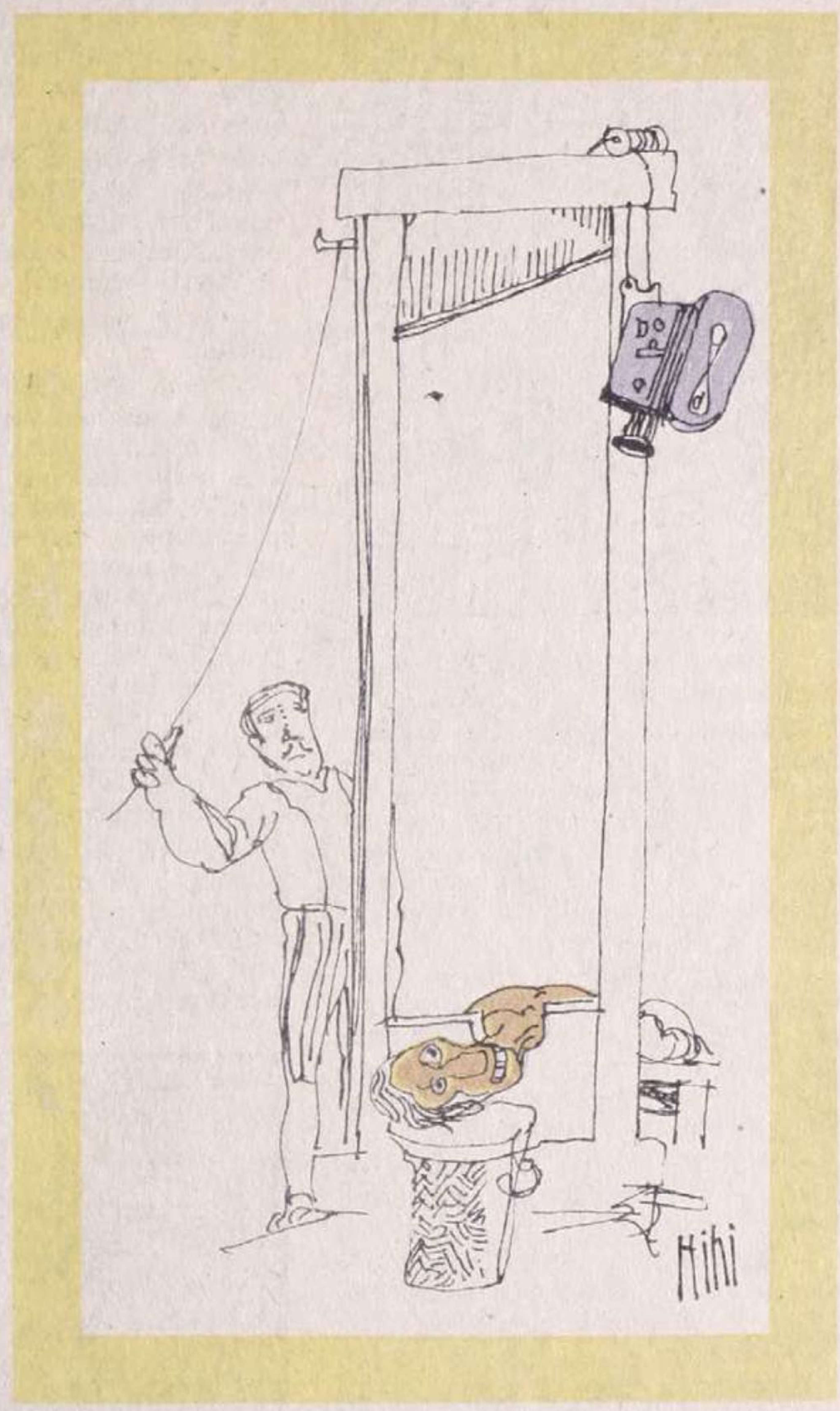

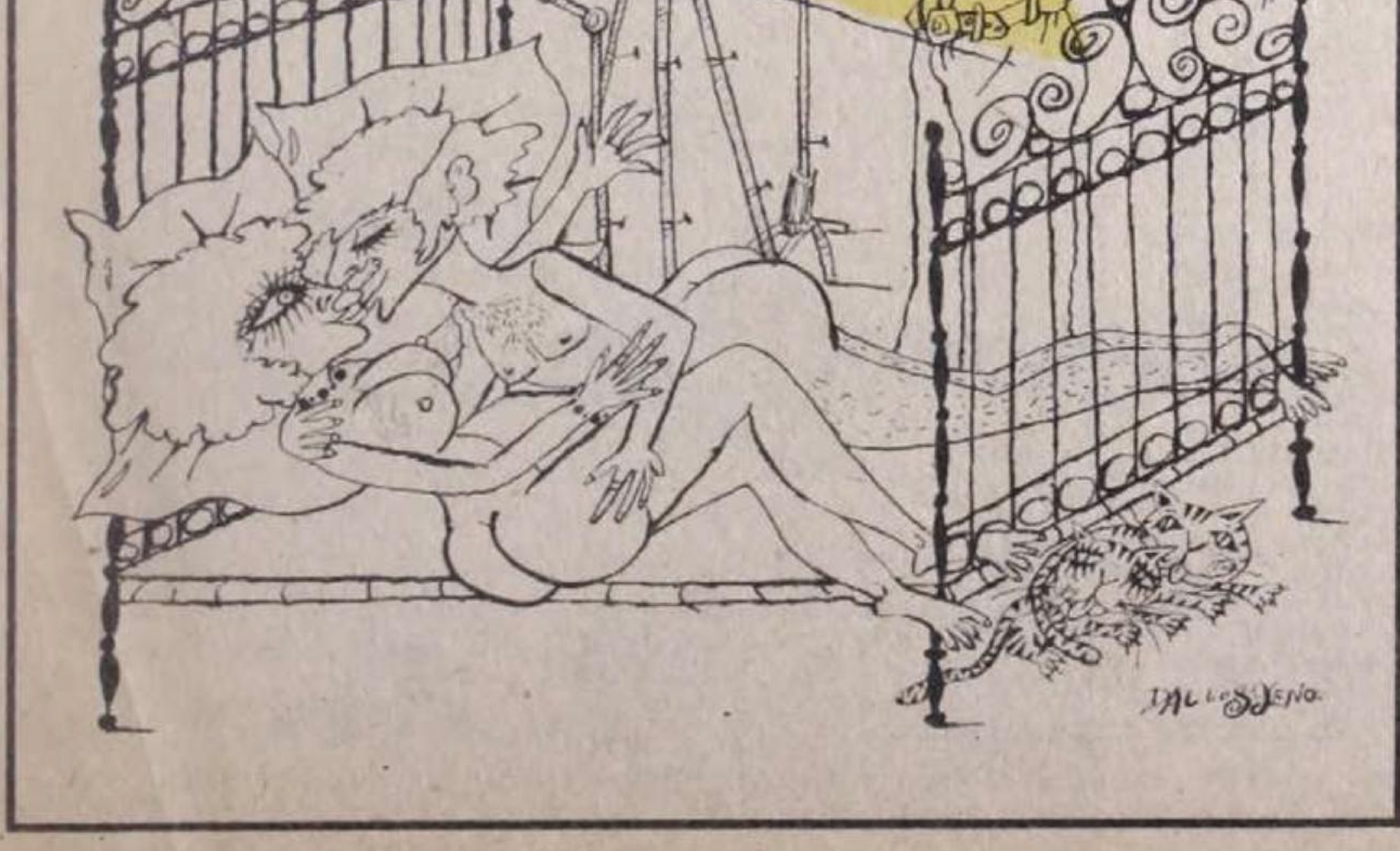

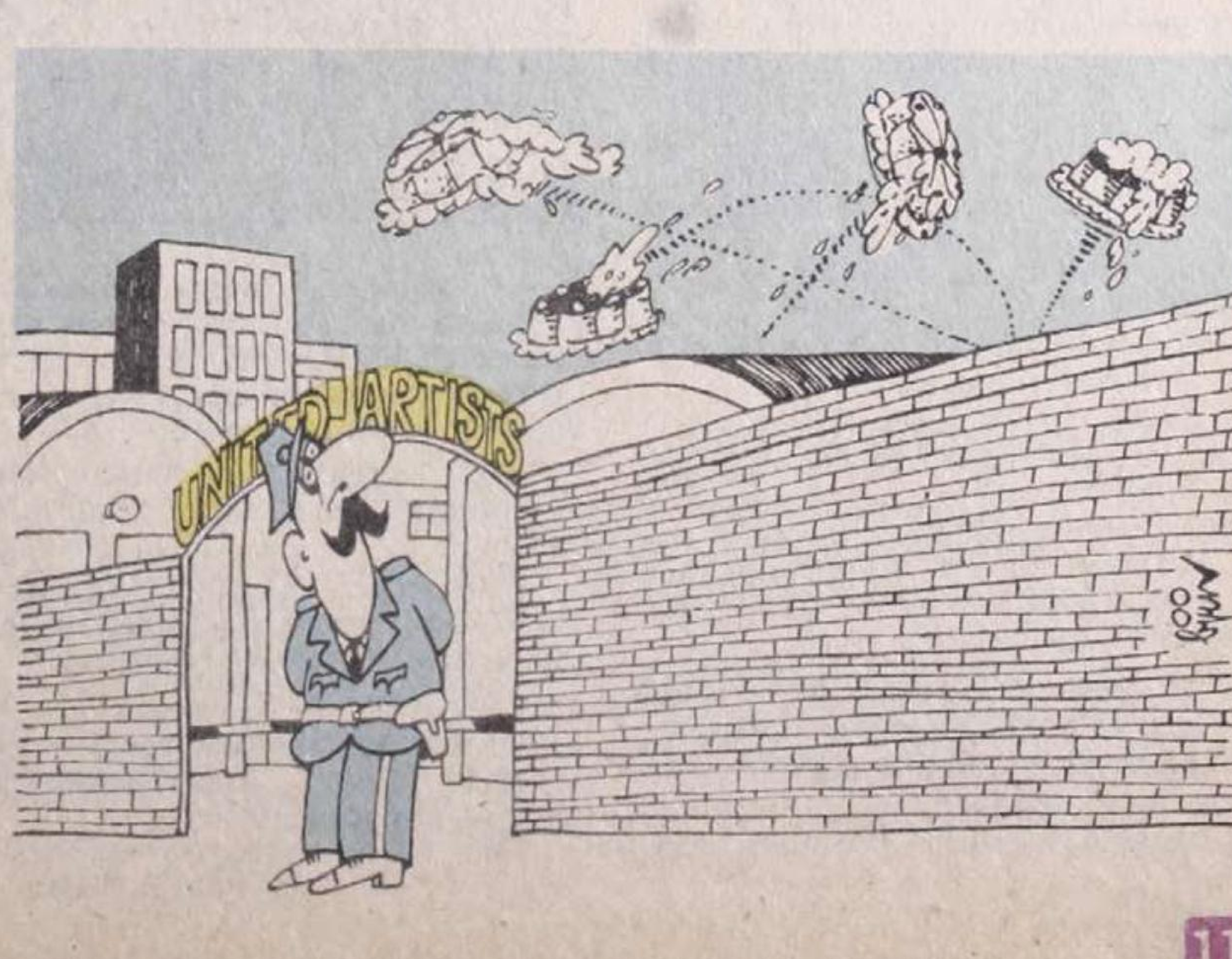

FELVÉTEL INDUL

FÜLÖP, LEHOCZKI, SAJDIK, HEGEDÜS, DALLOS, BALÁZS-PIRI

UTÁNFUTÓ JÁNOS HI-FI TORNYA

Megszólalt a telefon.

— Halló! A Szájzár és Agylakat Művek szakszervezeti bizottsága? — kérdezte egy hang.

— Nem — mondtam kissé ingerülten, mert aznap már tizenkettedszer keresték nálam a szájzáriakat. — Itt Borsszem Jankó beszél, a Köbüki hangján.

— Akkor jó — állapították meg a vonal másik végén. — Éppen önt keresem, szerkesztőkém, csak elővigyázatosságból említettem először a szájzáriakat, ugyanis kissé bizalmas, amit mondani akarok.

— Kivel beszélek?

— A nevem Utánfutó János. Nem emlékszik?

Kezdtem emlékezni. Ő az, aki időnként felhív és bizalmas jellegű információkkal tömi tele a fejem. A múltkoriban azt mesélte el, hol lehet villamosjegyet venni, fél évvel ezelőtt pedig arról tájékoztatott, hogyan jutott hozzá tepertős pogácsához.

— Szerkesztőkém, maga igen bátor ember hírében áll — próbált az önérzetemre hatni Utánfutó János. — Elmondom magának, hogyan szereztem magyar gyártmányú mini hi-fi tornyot!

— Nálunk nem is gyártanak ilyet! — vágtam közbe, de folytatta.

— Még nem, csak fognak — mondta. — A téma egy kicsit kényes, de magánál bizonyára értő fülekre talál...

Áttettem a kagylót a másik fülemhez, azzal, amelyikkel érteni szoktam.

— Szerettem volna venni egy magyar gyártmányú mini hi-fi tornyot, azt, amelyik csak fél év múlva kerül majd az üzletekbe. Az egyik hazai toronygyártó cég — nem az, amelyiknek a labdarúgó-csapata vezet a bajnokságban — régi kedves szokása, hogy a nullszériából, amely mintegy száz darabra tehető, néhány fontos elvtársnak névre szólóan eladja ezeket a termékeket.

— Ne is mondja tovább! — szakítottam félbe Utánfutó Jánost. — Nálunk nincsenek fontos és nem fontos elvtársak, a kiváltságokat még Mária Terézia idejében megszüntették, s azóta se vezette be őket újra senki.

— Ebben igaza van, szerkesztőkém. Ha megengedi folytatom. Ott hagytam abba, hogy Nagyonfontos Kavalkádnak is kiutaltak egy ilyen húszezer forintos mini tornyot.

— És maga, Utánfutókám, ismeri Nagyonfontos elvtársat?

— Csak a televízióból, de ennek nincs jelentősége. Szóval, neki az idén nem kellett torony, mert ebben az évben egy atommeghajtású szotyola-egyengetővel kívánt szeretteinek kedveskedni. Így azután átszólt Középfontos Lajosnak, de a torony valamilyen ok miatt neki sem kellett.

— S maga, Utánfutó úr, ismerte ezt a Középfontos Lajost...

— Ő a mi tanácstagunk, de ez nem azt jelenti, hogy ismerem. Középfontos Lajos azonnal feltárcsáztatta a titkárnőjével Aligfontos Alibi hívószámát és felajánlotta neki a tornyot...

— Az pedig átadta magának...

— Az pedig behívatta az irodájába Nemfontos Bornírtot...

— Az pedig...

— Az pedig leszólt Hajbók Karesznak, aki nekem gyerekkori haverom. Ekkor már csak egy paraszthajszál választott el a mini hi-fi toronytól.

— Egy paraszthajszál? — kérdeztem.

— Igen. Egy. Hajbók Karesznak ugyanis minden vágya egy új hajbók volt, mert az övé már kezdett kiss elhasználódni. Nem akarom részletezni, szerkesztőkém, megszereztem a hajbókot, s másnap már a zsebemben is volt a Nagyonfontos Kavalkád névre szóló toronykiutalás. Ezzel elmentem a gyár márkaboltjába, kipróbáltam és megvettem. A pénztárnál azután egy kis meglepetés ért.

— Otthonhagyta a pénztárcáját, Utánfutó úr? Vagy nem tudtak egy ötszázast felváltani?

— Húszezer helyett csak tizenkétezret számoltak, szerkesztőkém. Nagyonfontos Kavalkádra való tekintettel ugyanis leárazták a tornyot. Mit szól ehhez a történethez, szerkesztőkém?

— Köszönöm, hogy elmondta, Utánfutó úr. Ha megenged egy tanácsot, máskor ne tömje túl a gyomrát és akkor nem fog ilyen valótlanságokat álmodni.

Hálás hallgatás a vonal túlsó végén, majd megszólalt Utánfutó János.

— Köszönöm a tanácsot, szerkesztőkém, cserébe fogadjon el tőlem is egy jónak tűnő ötletet.

— Mi lenne az?

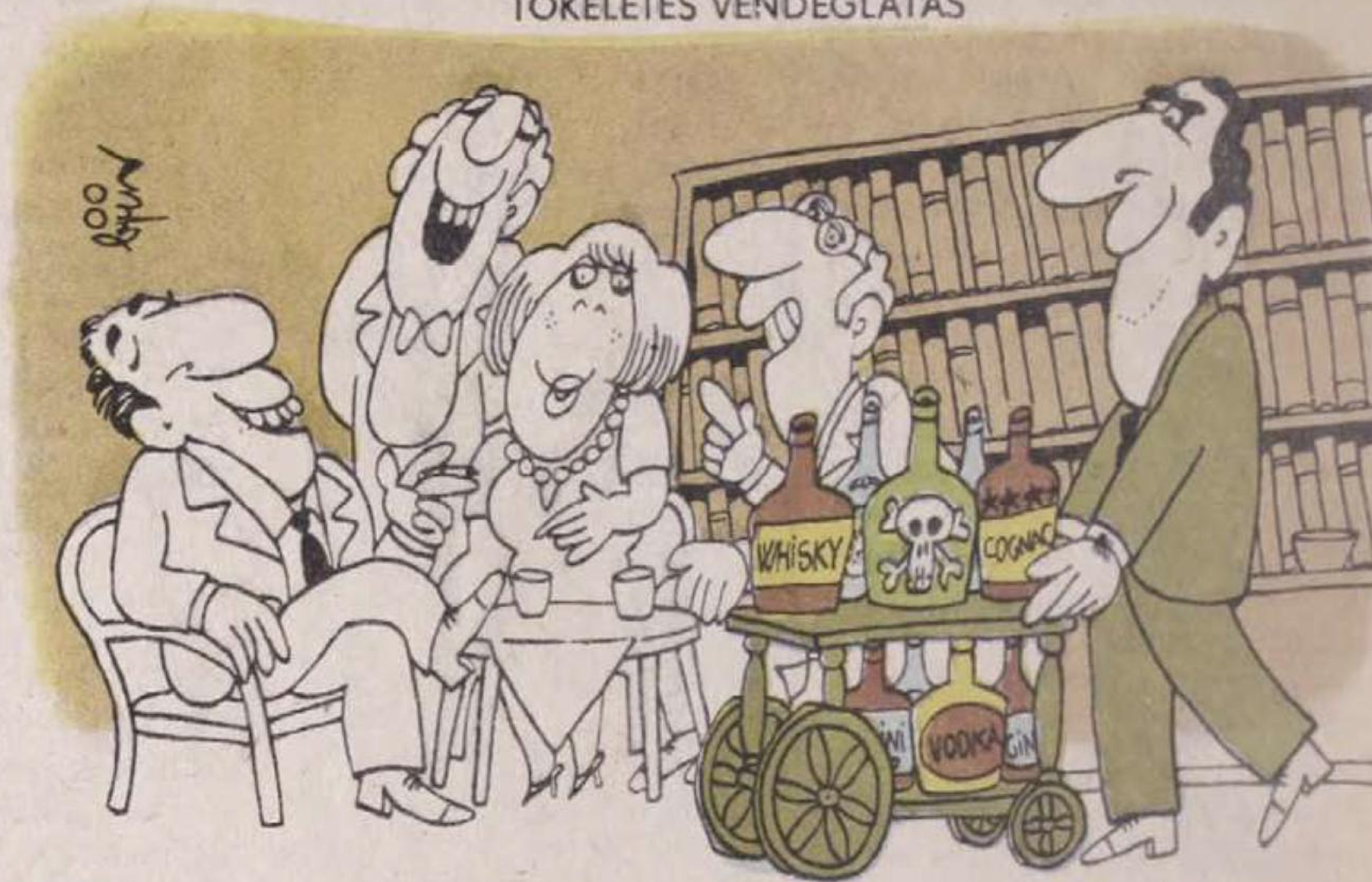
— Lehetőleg ne írja meg, hogy egyesek ilyen képtelenségeket szoktak álmodni.

Föld S. Péter

– Ha megint a szabadba viszel, akkor inkább keress magadnak egy Mirelit-csirkét!

TÖKÉLETES VENDÉGLÁTÁS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A benzinkútnál egy kisfiú megkérdezi az apjától:

— Ha egy autó sok benzint eszik, akkor gyorsan autóbusz lesz belőle?

Egy járókelő odamegy a munkáshoz, aki épp fejtőkalapáccsal töri fel az aszfaltot. Megkérdi:

— Hogyan tud elviselni ilyen szörnyű lármát?

— Ó, semmi az egész! Ezelőtt néhány évvel alsó tagozaton okiató tanító voltam.

*

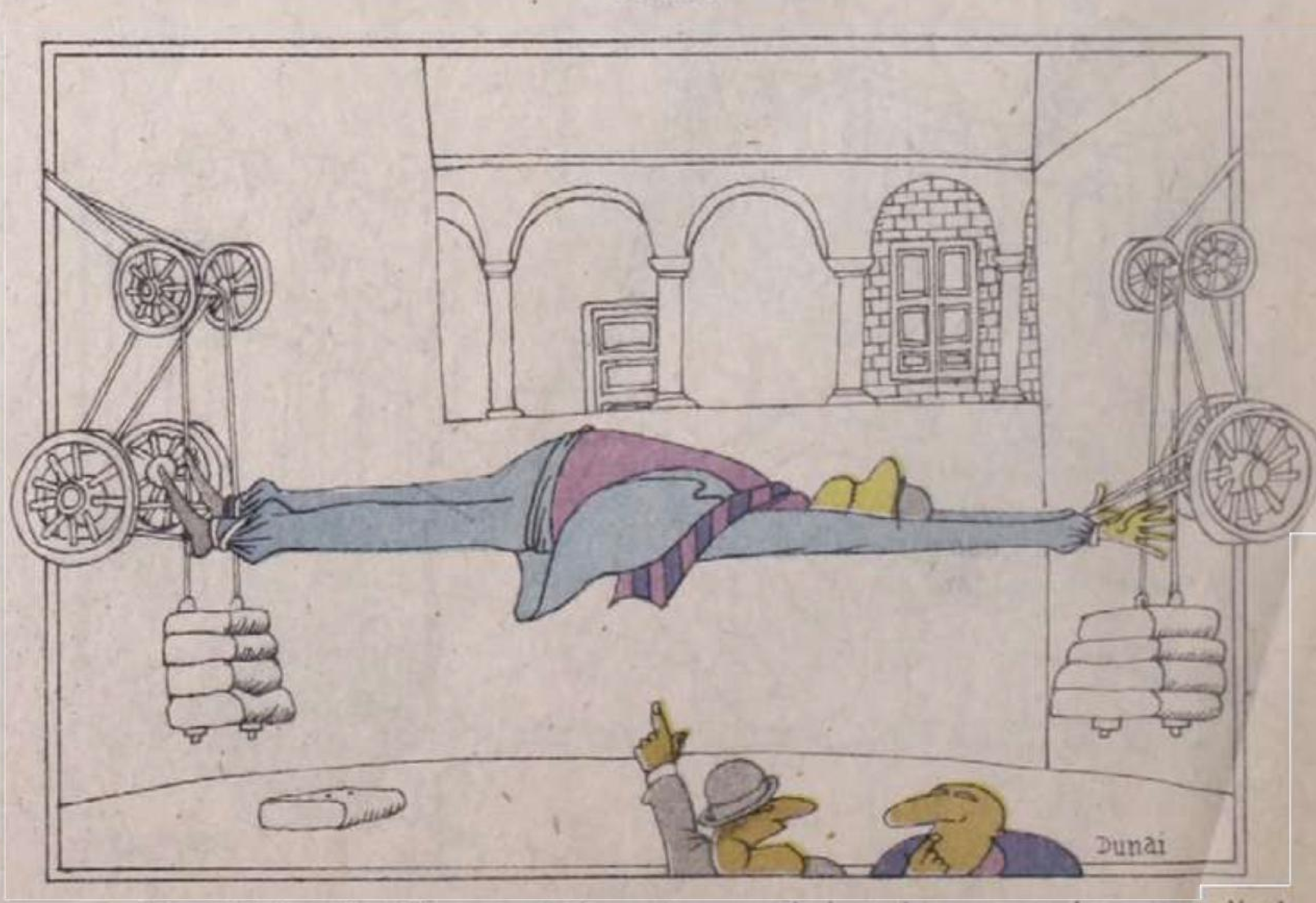
— Mondd, Géza, miért vagy ilyen elegáns!

— Ma ünneplem az aranylakodalmamat.

— Viccelsz? Hiszen csupán öt éve vagy házas.

— Lehet, De ez az öt nálam ötvennel felér...

EDZÉS

– Állandó kondícióban tartjuk az igazgatónkat, hogy rugalmasan alkalmazkodjon a változó feltételekhez!

AZ OLVASÓ OLDALA

HAJNAL-DOSSZIÉ

HAJNAL CSABA AZ AEROBIK-ŐRÜLETRŐL

Elejétől kezdve figyelemmel kísérem a Hajnal Csaba-féle üdvös tömeghisztériát. Olyan ez, mint valami középkori járvány. Az embereket megtámadta a betegség és mielőtt rájöttek volna, mi okozza a kórt, belehaltak.

A gyanútlan — szende vicceken legelésző — olvasókat Hajnal Csaba olyan válogatott és agresszív vírusokkal fertőzte meg, amelyek ugyan már hosszabb ideje lappangtak az emberekben, de kitörni nem tudtak. Hajnal Csaba eszméi viszont, befurakodva a szervezet olyan kemény védősejtjei közé, mint pl. cinizmus, nemtörődömség, hallgatni arany stb. — hevennyé változtatták az addig lappangó betegséget. Olyannyira, hogy az áldozatok magukról megfeledkezve, vérben forgó szemmel, habzó szájjal, már-már önkívületi állapotban tollat ragadtak és lázasan szipákolva, prüszkölve írták ki magukból a kórt, mely azután a Ludas Matyiban megjelenve újabb, tömeges fertőzést idézett elő.

Egyszer egyébként már engem is megtámadott a Hajnal Csaba Baráti Kór.

Baranyi András
áldozat
Makó, Liget u. 9. 6900

■

Bokros teendőim miatt csak most sikerült időt szakítanom arra, hogy megköszönjem azokat az újévi jókívánságokat, melyeket a Ludas Matyi olvasói akár a lapon keresztül, akár közvetlenül, lakásomra címezve juttattak el hozzám. Külön örömömre szolgált, hogy eddigi buzgólkodásom és fáradozásom nem volt hiábavaló és sikerült több emberben felébresztenem a levélírási kedvet.

Több ismerősöm is jár a mostanság divatos aerobikra, magam is megpróbálkoztam vele egy ízben, de nem nyerte el a tetszésemet. Szerintem az egész egy nagy humbug, a csíkos érmelegítők csak azért vannak, hogy megcsapolják az aerobikolni vágyók pénztárcáját. Mi, két évtizeddel ezelőtt, még a Hanságot csapoltuk, tíz éve pedig sört csapoltunk, ám, úgy látszik, újabban másfajta csapolások jöttek divatba. Láttam olyan aerobik-foglalkozásokat is, ahol egy zsebrádió szolgáltatta a zenét, a tánctanár pedig maga is rászorult volna egy mozgáskultúrát népszerűsítő előadásra.

Mindezzel nem azt akarom mondani, hogy meg kellene tiltani az aerobikot, de nem kellene minden erőnkkel terjeszteni ezt az Amerikából betántorgott divatot. (Már a Neoton família is ezt énekli!)

Az új esztendőben is maradok tisztelettel

Hajnal Csaba
Budapest, Zrínyi u. 167. 1188

EGY FURCSA CSALÁD UTAZNI KÉSZÜL...

Az új útlevéllel kapcsolatban megjelent Világjáró ABC című kiadványban adatokkal ellátott útlevélkérő lapot mutatnak be a 7. oldalon. Ebben szerepel egy bizonyos Kiss család, akik szerintem, legalábbis adataikból ítélve, érdekes emberek lehetnek. Az asszony, Kiss Miklósné ugyanis 1907-ben született, akárhogy is nézzük, elmúlt már 76 éves, ám a férje jóval fiatalabb nála, hiszen ő 1943-ban született.

Ilyen, persze, előfordul, bár nem állítom, hogy ez a tipikus. Mindezt még tetőzi az a furcsa körülmény, hogy közös gyermekük mindössze 10 éves, tehát édesanyja 66 éves volt, amikor megszületett. Ráadásul a kisgyerek születésnapja — bizonyára merő véletlenségből — hónapra, napra egyezik az apukának a születésnapjával.

Remélem, az új útlevélrendelet alapján nemcsak a Kissékhez hasonló adottságú családok utazhatnak majd a jövőben?

Szíves Zoltánné
Budapest, Wesselényi u. 6. 1075

HÁROM APRÓSÁG

1

Budaörsön panaszkodnak a Naphegy utca lakói, hogy a parkírozó gépkocsik eltorlaszolják a járdát, a gyalogosok közlekedését akadályozzák. A helyszínen járva meggyőződhettünk, hogy az utca hepe-hupás, sáros, tele emelkedőkkel és buktatókkal. Szerencsének mondható, ha a gépkocsi tengelytörés nélkül megússza.

Az utca lakói saját építésű keskeny járdán tolják a kerékpárt és a babakocsit. Ám letérni, kitérni, udvariaskodni nem lehet. Vagy a járda, vagy a sár. Más választás nincs.

Nem a parkírozókra haragszunk. A járdát kellene szélesíteni és az úttestet kiegyenesíteni.

2

Kőbányán, a 28-as villamos Bajcsy-kórház előtti megállójánál a gyalogos közlekedés veszélyes. A villamospályát átalakították, a megálló a járdaszigetre került. A régi zebra elkopott, újabbakat nem festettek.

A 28-as és 37-es villamos nem közlekedik percenként. Télen a várakozók fáznak, a hideg szélben, hóban és fagyban. Nem lehetne a megállókban fedett váróhelyiségről gondoskodni?

3

A 99-es autóbusz Hizlaló téri megállójában hiányzik a világítás. A félősebbek behúzzák nyakukat a barátságtalan környéken és alig várják, hogy az autóbusz végre feltűnjön a távolból. A várakozó utasok nevében: fényt kérünk a megállóba!

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

Az egészségügyi miniszter dr. Fehérváry Endre vezető főnővérnek (Fővárosi János Kórház-Rendelőintézet) eredményes munkássága elismeréséül, nyugállományba vonulása alkalmából a „Kiváló Munkáért" kitüntetést adományozta.

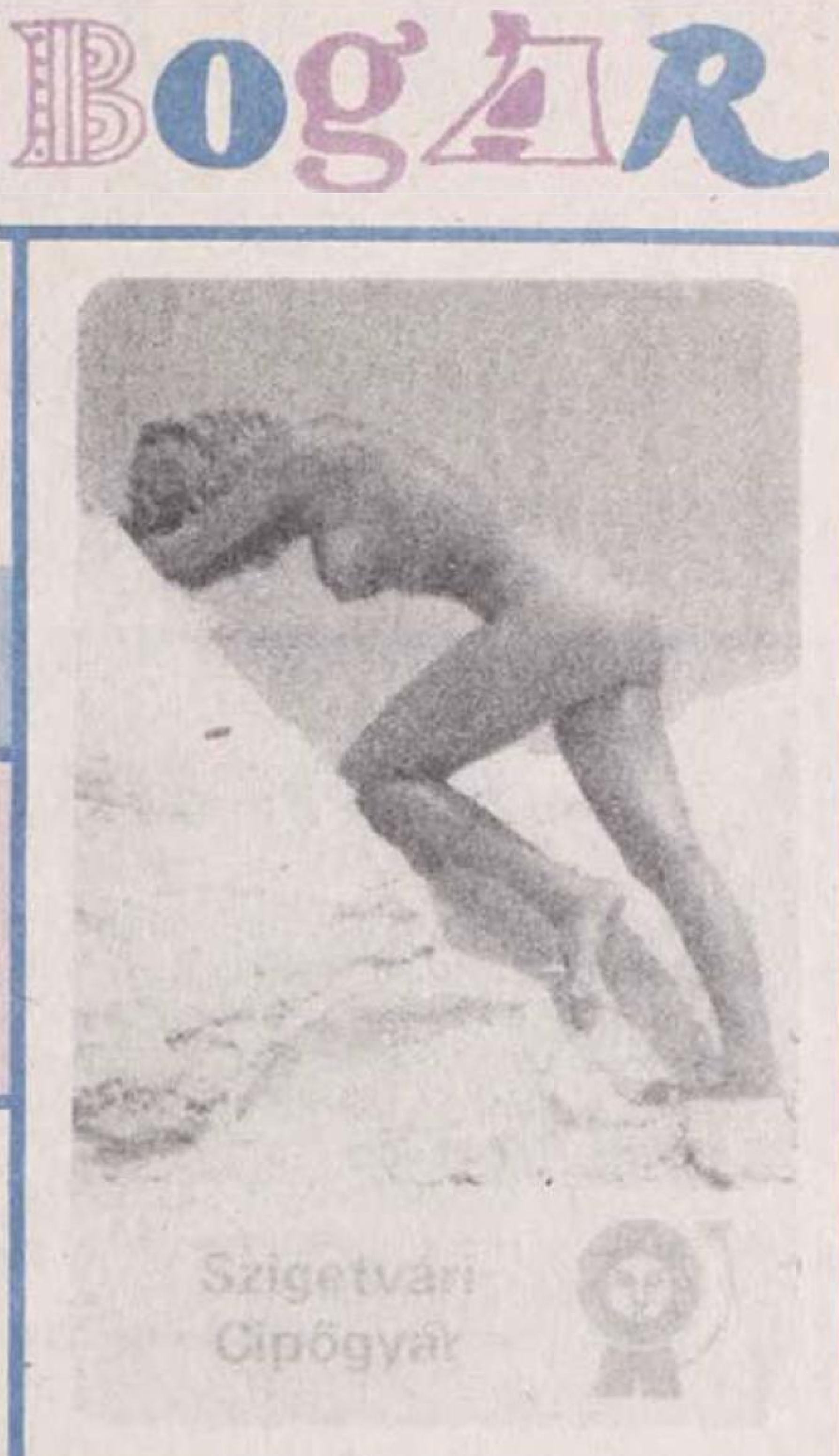
Ez aztán az egyenjog!

(Az Egészségügyi Közlönyből ollózta Kovács János)

Szerkesztő:
Komjáthy György
16.30: HÍREK. Útközben
(Ism. szerda, P. 19.45)
16.35: Jó utat!
A Csúcsforgalom magazinja

Akkor ezek jó hírek lehetnek!

(Az RTV újságból ollózta Zsille Gábor)

Micsoda talpbőr!

(A kártyanaptárt beküldte Juhász Lászlóné)

közül választották meg a legnagyobb fejű baszk polgárt. A győztes 139 centiméteres fejátmérővel José Antonio Aberasturi lett, aki diadala titkáról azt nyilatkozta.

Akkor ennek a szerencsétlen nagyfejűnek 436 cm-es kalapot kell hordania!

(A Képes Újságban találta Beda Zsuzsanna, tolnai olvasónk)

mint „kollégáik"-nak a közöspaci országokban. Franciaországban 120, Olaszországban 115, az NSZK-ban 96, Dániában pedig csupán

Közös pacinak túros a háta!

(A Hétfői Hírekben fedezte fel Keresztény Béla, pécsi olvasónk)

ELVESZETT egy bejárati ajtó Szécsény és Varsány között. Kérjük a becsületes megtalálót, ezen a

Addig is tessék a kijárati ajtón bejárni Szécsényből Varsányba

(A Nógrád című lapból merítette Simon Istvánné, salgótarjáni olvasónk)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Lapunkban gyakran visszatérő téma a piros jelzésű autóbusz. A Budapesti Közlekedési Vállalat közli:

Tájékoztatjuk tisztelt Utasunkat, hogy vállalatunknak — saját hatáskörén belül — az egyes tömegközlekedési járatok útvonalvezetésének és megállóhely-kiosztásának meghatározására nincs lehetősége. Ezt felettes hatóságunk a Fővárosi Tanács V. B. Közlekedési Főigazgatósága — széles körű, az érintett területek hatósági és társadalmi szerveivel való egyeztetések után dönti el.

Antal Mihály
BKV Sajtó- és Propagandaszolgálat mb. vezető

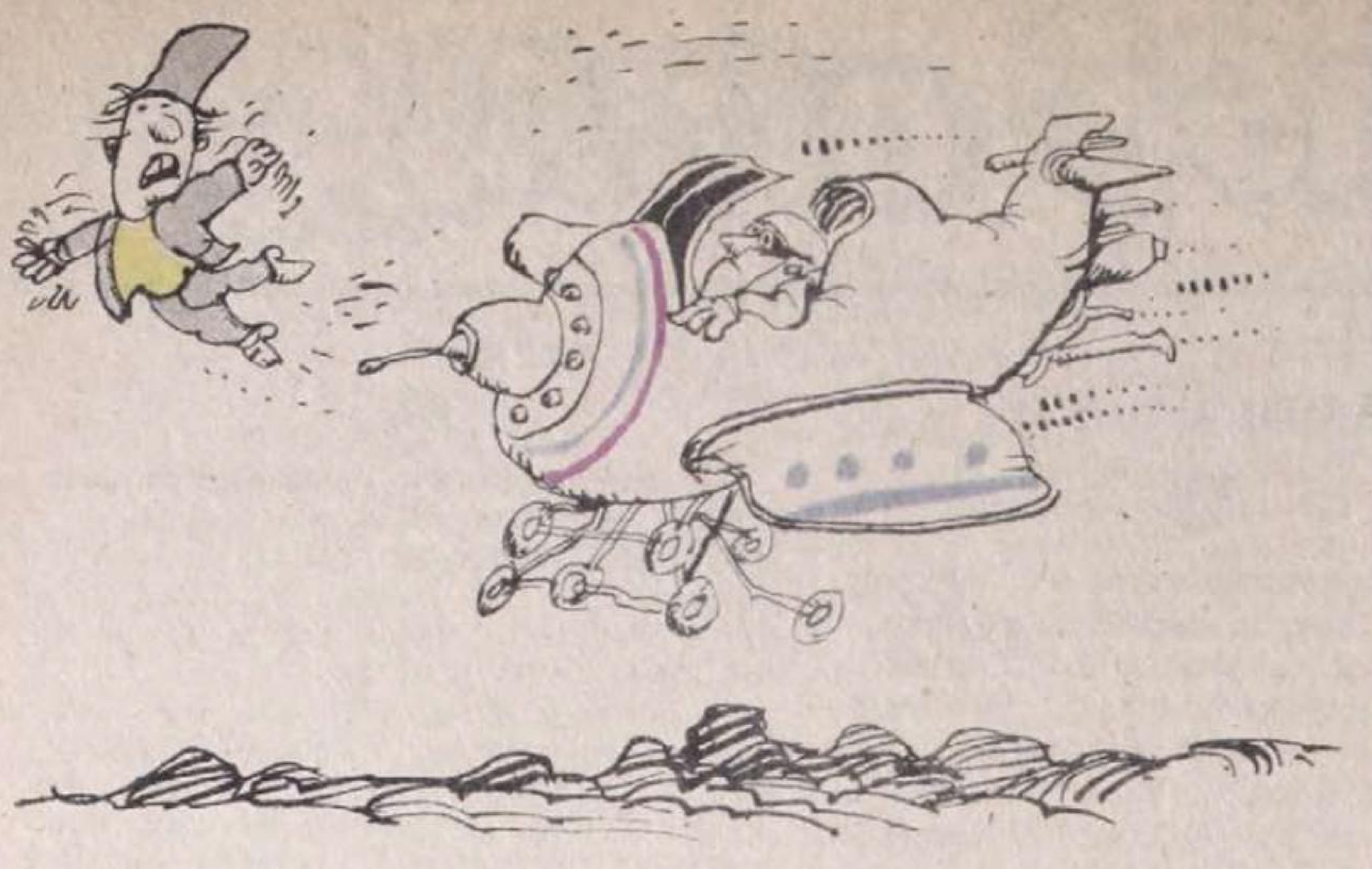
SZÓRAKOZOTTSÁG

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Bor, likőr, más szeszes ital?
— Köszönöm, de sohasem iszom kora reggel.

200—200 forintot nyert:
Szilágyi Károly, Csór, Petőfi S. u. 27. 8041
Ónodi György, Győr, Munkásőr u. 15. 9023
Heinz Imréné, Bp., Tétényi út 100/b. 1119

A nyereményeket postán küldjük el.

– Felháborító! Ebben az energiaszegény világban ennyi lóerővel viteti magát!

KELLEMES MEGLEPETÉS

DIVAT

– Azért ennyire nem kellene rétegesen öltözködnöd!...

A GÁBOR ANDOR KLUB AZ ALMÁSSY TÉREN

A Ludas Matyi Gábor Andor Klubja — a Négy Évszakkal közösen — januártól az Almássy téri Szabadidőközpontban is indít előadássorozatot.

A megnyitó előadás **január 19-én,** csütörtökön **17 óra 30 perckor** lesz **KÉPTELEN PARABOLA** címmel. A vendég: **Árkus József,** a Ludas Matyi főszerkesztője. Házigazda: **Radványi Barna.**

Belépődíj 20 forint.

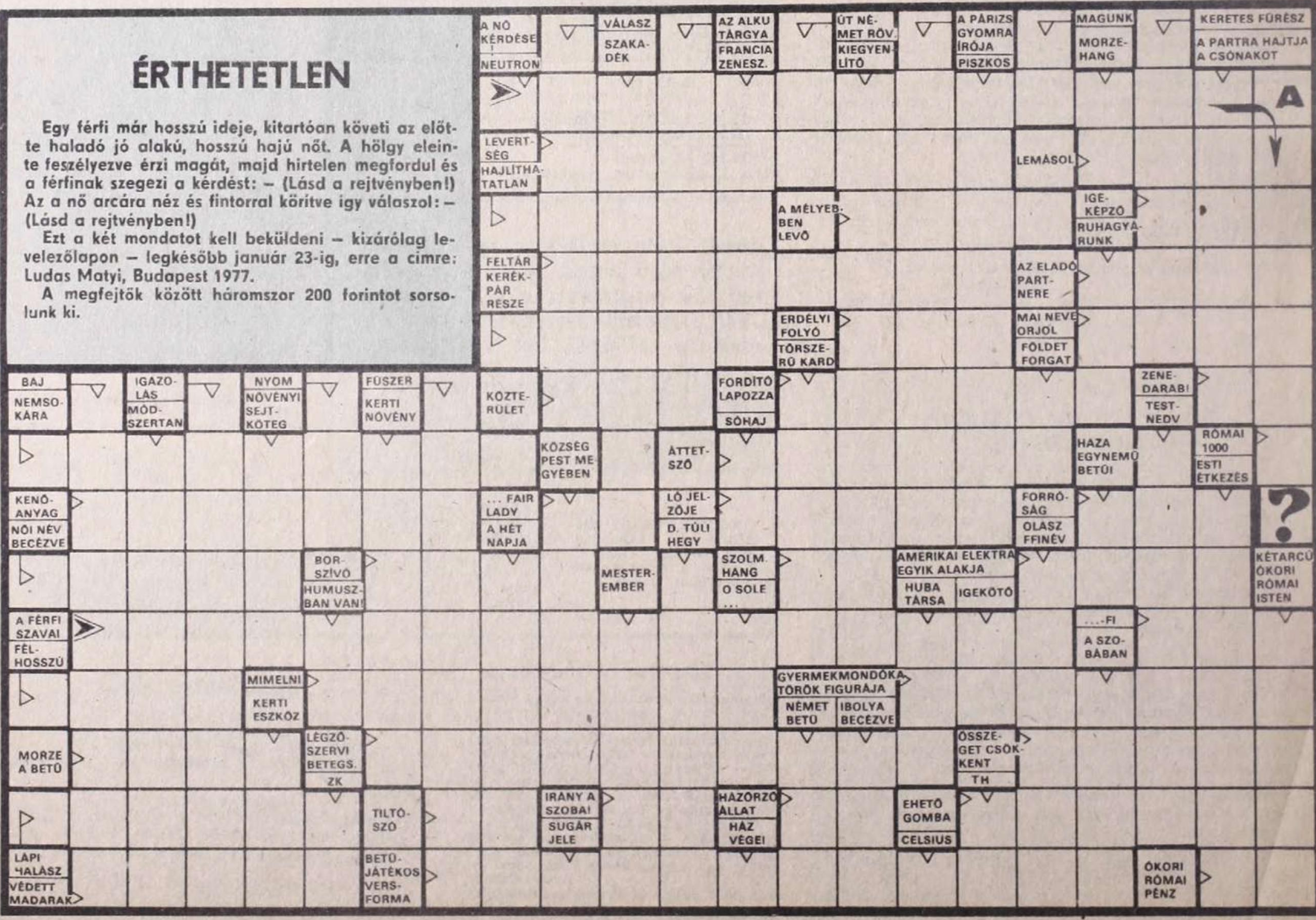
Előtte, 17 órai kezdettel ugyanott rendezzük meg a Füles és a Ludas közös, 48 000 forintos rejtvénypályázatának sorsolását.

ÉRTHETETLEN

Egy férfi már hosszú ideje, kitartóan követi az előtte haladó jó alakú, hosszú hajú nőt. A hölgy eleinte feszélyezve érzi magát, majd hirtelen megfordul és a férfinak szegezi a kérdést: – (Lásd a rejtvényben!) Az a nő arcára néz és fintorral körítve így válaszol: – (Lásd a rejtvényben!)

Ezt a két mondatot kell beküldeni – kizárólag levelezőlapon – legkésőbb január 23-ig, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

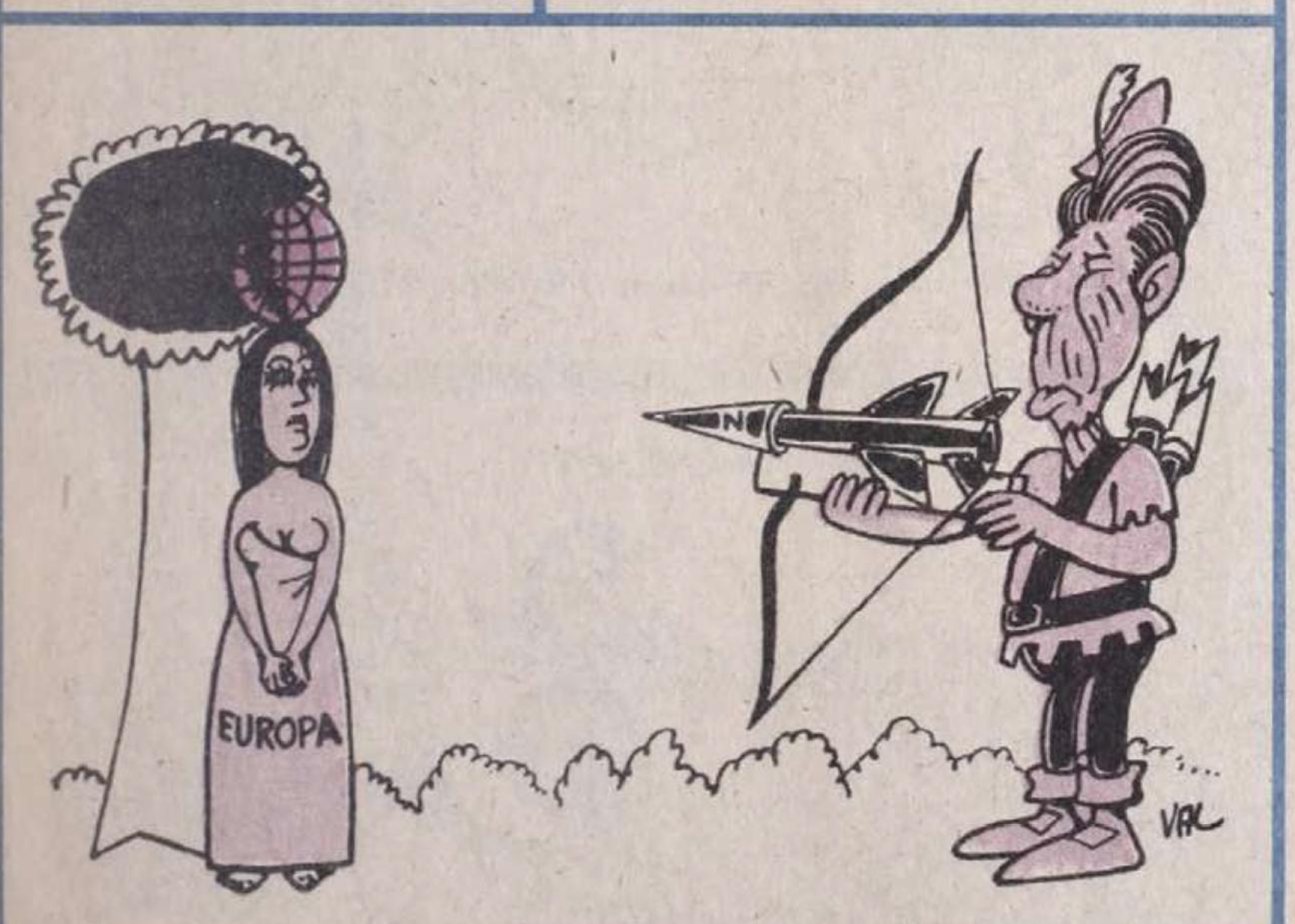

IMPORT HUMOR KUBÁBÓL

TRIBÜN

A karrier kezdete... Jó húsz éve történt, hogy egy 11 éves kisfiúnak megtetszett a jégkorongozók szerelése. Lement a kölyökcsapat edzésére, hátha kap egy trikót. Trikót ugyan nem kapott, viszont tehetségesnek bizonyult, beállították a csatársor közepére. Néhány hét múlva megbetegedett a csapat kapusa. A srác jelentkezett az edzőnél:

— Bácsi, ha kapok egy trikót, beállok a kapuba.

Kapott egy trikót. A srácot úgy hívták: Vlagyiszlav Tretyak.

*

Ivan Lendl volt 1983 legjobban kereső teniszezője. Wojtech Fibak szintén nagyszerű profijátékos és ráadásul Lendl edzője is egyszemélyben.

— Ha egy nagy versenyen egymás ellen kell játszanunk — mondta Fibak — engem sosem bánt, hogy Ivan győz. Végül is a pénz a családban marad.

*

A kentucky-i Latonia lóversenypálya egyik látogatója a pályán rendezett sorshúzáson tízezer dollárt nyert. Egy újságíró megkérdezte, mire költi ezt az összeget?

— Hallja — mondta a győztes —, ez volt a világ legbutább kérdése.

— Hogyhogy? Miért?

— Ember! A tízezer dollár mellé egy állandó belépőt is adtak a pályára!

*

Tom Lysiak, a Chicago Black Hawks jégkorongozója úgy találta, hogy Ron Foyt, a játékvezető pikkel rá. A tizedik tévesnek vélt ítélet után elvesztette a fejét, nekiment Foytnak és botjával elkaszálta. A fegyelmi bizottság a legsúlyosabb kiszabható ítéletet hozta, Lysiakot húsz mérkőzésre eltiltották a játéktól. A játékos tűnődött:

— Ha nem csak fellököm, hanem esetleg leütöm a bírót, akkor is ennyit kapok?

— Természetesen.

— Helyes — mondta Lysiak. — Megint tanultam valamit.

*

A londoni „Háziorvos" című lapból idézünk:

„Ha állapotos vagy, vagy a feleséged állapotos — ne dohányozz!"

(p. p.)

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

Ludas Matyi SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

84.2308/2-03

Felelős vezető: VAGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

Index: 25 504

SZÉKFOGLALÓ

Felkérjük a ███ résztvevőket ███ meg előadásomat a trágár beszédről! ███ !

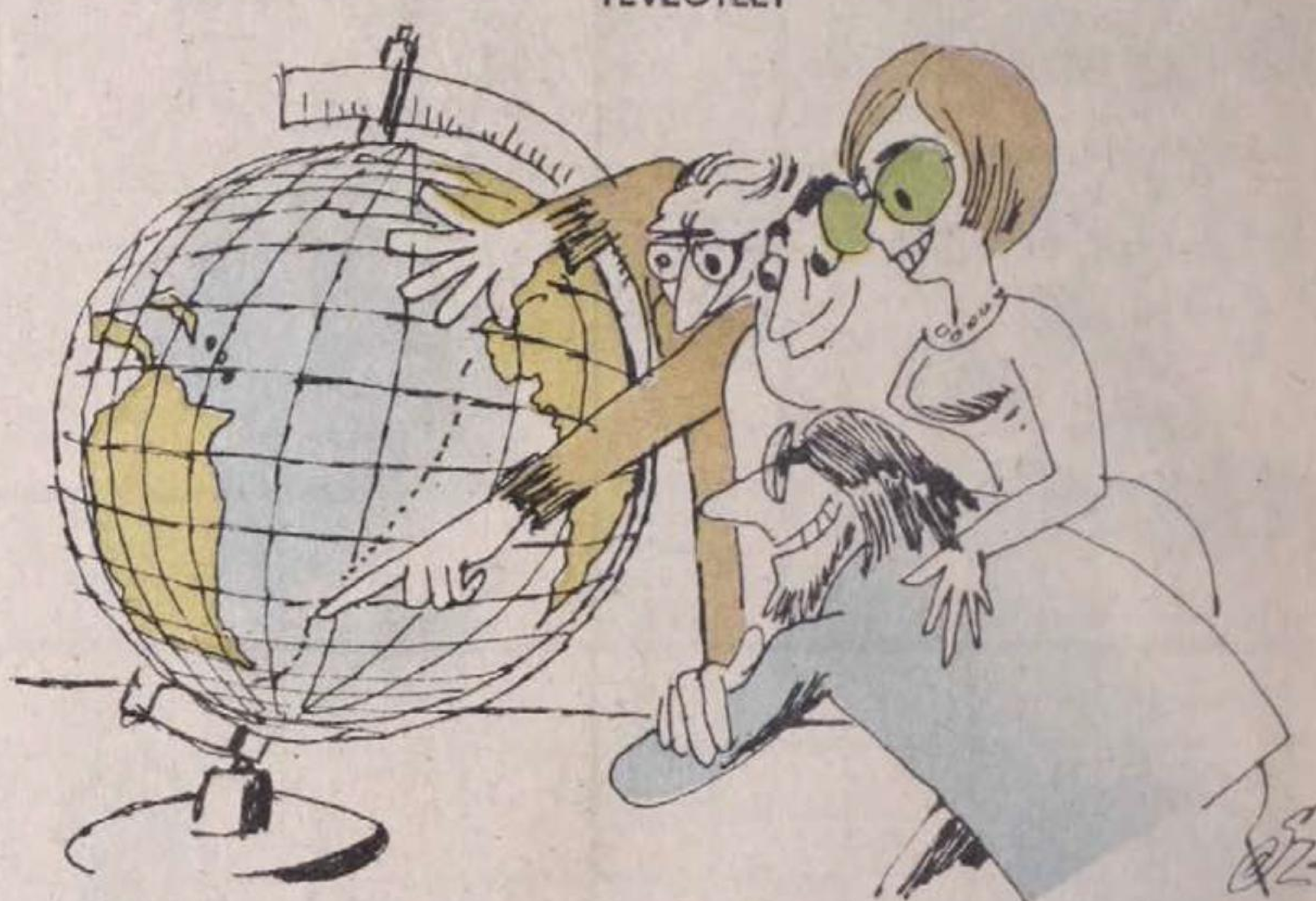
KARAKÁN FILMKRITIKUS

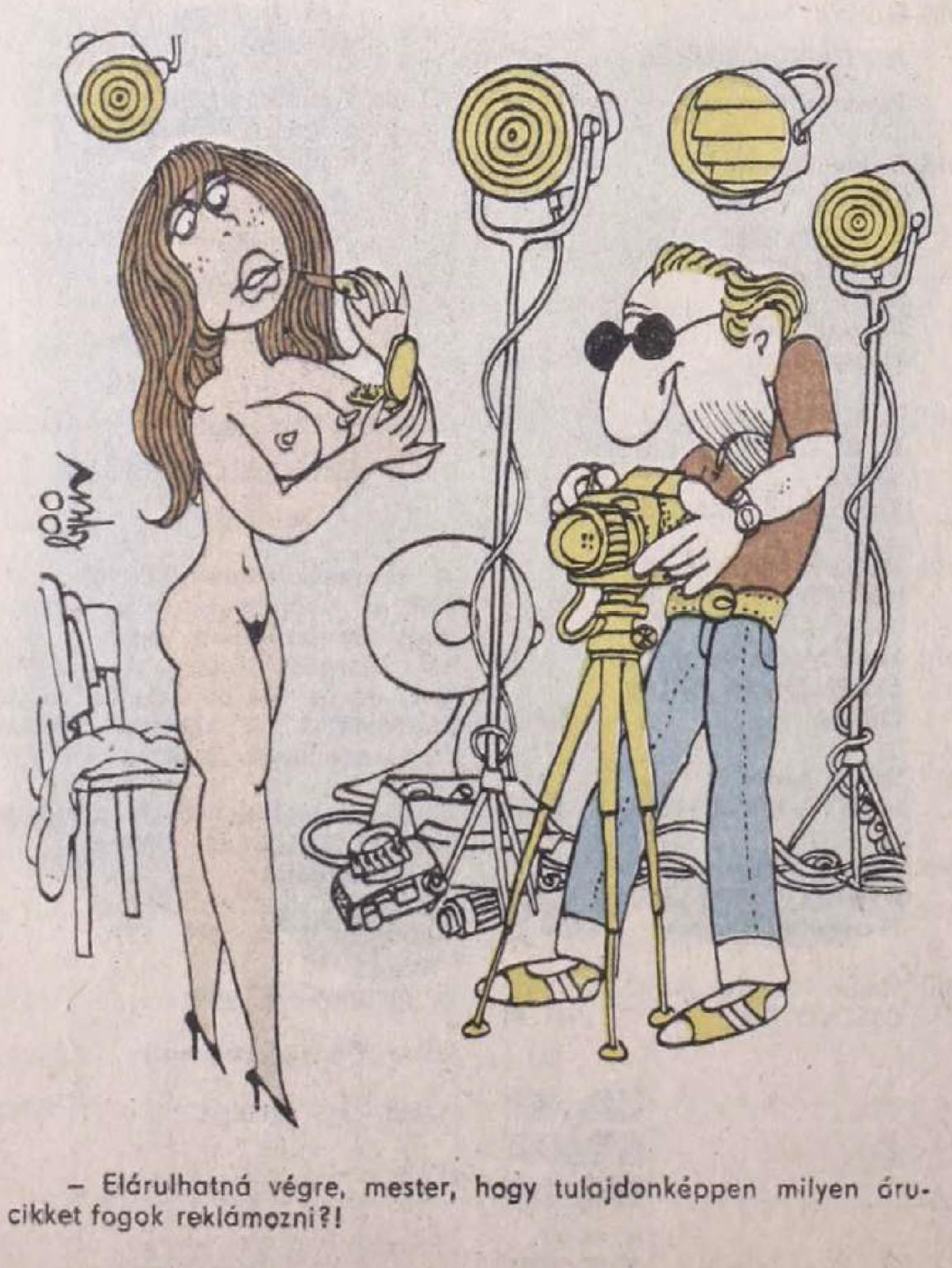
– Hiába henceg itt a sikereivel, maga akkor sem tetszik nekem!

EGY KIS KULTÚRA

TÉVÉÖTLET

– Ha csinálnánk egy 35 részes Magellán-sorozatot, rengeteget utazhatnánk!

– Elárulhatná végre, mester, hogy tulajdonképpen milyen árucikket fogok reklámozni?!

TÁNCVERSENY

